

„Az Úr Lelke Üzen”

Kerekegyházi Szent István Egyházközség tájékoztatója

2025. XXVII. évfolyam 4. szám

Mindenszentek, Advent, Karácsony

A nép, amely sötétben jár, nagy fényességet lát. Akik a halál országának árnyékában laknak, azoknak világosság támad. Izajás 9,1-2

Rózsafüzér Társulatok Találkozója

Köszönöm, hogy október 12.-én vasárnap részt vettünk az 'Élőrózsafüzér Zarándoklaton'.

Városunkért imádkoztunk! 😊

Norbi atya

Kedves Testvérek

„A Karácsony ünnepe megsejtet valamit Isten dicsőségéből, mintha betekintheznék a mennyország csodálatos világába, mintha megsejthetnénk valamit az Isten szeretetének végtelenségéből, amivel felénk fordul, és amivel vár bennünket. Nem lehet ezt megkeményített szívvel észlelni, ehhez érzékeny szív kell. De ez nem elég. Ennek folytatása kell, hogy legyen. Meg kell találnunk a Betlehemi Gyermekkel való közösségünket.

Jézus vár ránk. Nem csak egy-két alkalommal, hanem, hogy Vele töltsük életünk egészét és az örökkévalóságot. Hogy Vele legyünk, Ő pedig Velünk legyen a mindennapjainkban.

Kedves Testvéreim! Az Isten emberré lett, hogy mi is emberré legyünk, majd pedig szentségre eljutó emberek, akik elnyerték az üdvösséget, és beteltek az Isten végtelen szeretetével. Figyeljük csak, mit üzen Isten szava ma nekünk: „minden jó adomány és minden tökéletes ajándék onnan felülről, a világosság Atyjától száll alá, akiben nincs változás, sem fénynek és árnyéknak váltakozása.

Jézus unoka testvére, Jakab írja ezeket a sorokat egy olyan időszakban, amikor sokan megkérdőjelezték Isten jóságát, hűségét.

Szól ez akkor a hitben, reménységben meggyengült testvéreinek, és szól ez ma nekünk: nem várhatunk máshonnan jó adományt, tökéletes ajándékot, csak Istentől, aki ugyanaz ma is, mint volt Mózes, Ábrahám vagy Illés idejében. Tőle érkezik a mennyei áldás, szünet nélkül, folyamatosan.

Amikor mi keressük a „tökéletes ajándékot”, többnyire csak tapogatózunk. Nem tudjuk, minek örülne a másik igazán, csupán következtetünk az elejtett szavaiból, a szokásaiból, a korábban tapasztalt tulajdonságaiból. Amikor Isten készíti az ajándékot, az mindig találó. Ő, aki alkotott bennünket, a legapróbb részünket is ismeri. Látja a szívünk legtitkosabb kívánságait is, és nemcsak múltbeli tapasztalatokra épít, hanem a jövőnket is szem előtt tartja. Amit Ő ad, az a legjobbkor érkezett legmegfelelőbb adomány.

Bármennyit birtokoljunk, bármennyi ajándékot is kapjunk, semmi sem léphet

Isten ajándékának helyébe.”

Ezekkel a gondolatokkal kívánok minden kedves Testvéremnek áldott, békés karácsonyi ünnepeket és boldog újévet.

Norbi atya

Karácsony a mi utunk

A karácsony nemcsak az év vége, hanem egy új kezdet is. Ez az időszak, amikor megállunk egy pillanatra, elcsendesedünk és rádöbbenünk, mennyire fontosak azok az emberek az életünkben, akikkel megoszthatjuk ezt az ünnepet.

Karácsonykor az igazi ajándékok nem csupán a csomagolásukban, hanem sokkal inkább azokban a pillanatokban rejlenek, amelyeket másokkal őszinte szeretettel megosztunk.

Így hát öleljük át egymást őszintén - szeretettel, mosolyogjunk egymásra és teremtsünk meghitt, emlékezetes pillanatokot, mert a karácsony csodáját az emberi kapcsolatok teszik még felejthetlenebbé.

Jézus születése arra emlékeztet minket, hogy Isten fénye még a legsötétebb pillanatokban is felragyog, és utat mutat nekünk, de azon az úton nekünk kell végig mennünk, s azt botladozó lépteinkkel, de az Ő tanításától vezérelve szeretettel megtennünk.

Kívánok mindenkinek örömmel teli ünnepi időszakot és, hogy az Úr áldása kíséreljen bennünket utunkon, mindenkor!

Áldott karácsonyt és boldog újesztendőt kívánok mindenkinek!

Dr. Kelemen Márk

polgármester

„Én vagyok Charlie”... Kirk!

Közel 65 000 ember gyűlt össze szeptember 21-én az arizonai Phoenixben, hogy leróják tiszteletüket Charlie Kirk előtt, akit szeptember 10-én gyilkoltak meg. Az esemény során felesége, Erika, megbocsátott a gyilkosnak. Xavier Patier író szerint Franciaországban vannak jó Charlie-k és rossz Charlie-k. *Hogyan* lehetséges az, hogy míg a Charlie Hebdo szerkesztősége elleni 2015-ös párizsi terrortámadást egyhangúlag elutasították, tíz évvel később Charlie Kirk meggyilkolása után ennyire mérgező megosztottság alakult ki a közvéleményben?

Én magam is azok közé tartoztam, akik nem kedvelték a Charlie Hebdo hangvételét, módszereit és újságjainak tartalmát. Ez a hetilap, amelyet a HaraKiri magazin folytatásaként hoztak létre, nagy élvezettel használt egyfajta megvető retorikát, amely mindig is elborzasztott. De az újságírók meggyilkolása mérhetetlenül nagyobb borzalmat váltott ki belőlem.

Nem értettem egyet François Hollande elnökkel abban, hogy a *Charlie* szerkesztőit „hősöknek” tartsuk. Nem, ők nem voltak hősök. De áldozatok lettek, és mi, franciák, az áldozatok családja voltunk. Nem volt alkalmas az idő a vitakozásra.

A szólásszabadság védelme

Habozás nélkül elmentem a Charlie Hebdo tiszteletére szervezett menetre, amelyet kantonom székhelyén szerveztek 2015 novemberében. Ott volt a polgármester és a városi önkormányzat, a plébános, a hívek, az imám, egyesületi aktivisták és sok más, hozzám hasonló ember. Megbántottak voltunk, és elszántak. Csendben vonultunk, hogy kiálljunk a terroristák által meggyilkolt szólásszabadságért. Volt egyfajta hangulata ennek. A hallgatásunk volt a legjobb módja a szólásszabadság védelmének. Amikor komoly idők járnak, nem foglalkozunk konkrét esetek erkölcsi megítélésével. Nem arról volt szó, hogy büszke lettem volna erre a végnapjait élő liberális kultúrára, amit zászlóra tűztünk, sem arról, ahogyan François Hollande megtestesítette azt a köztársaságot, amit egyre gyakrabban szégyelltem, de úgy éreztem, hogy ez nem a megfelelő pillanat a kételyek és lelki vívódások táplálására. Én voltam Charlie.

Természeténél fogva bűnös

Tíz évvel később egy bátor, a párbeszédben megalkuvást nem ismerő és meggyőződéséhez szilárdan ragaszkodó férfit meggyilkoltak az Egyesült Államokban. Az ő neve is Charlie. De ezúttal megtagadják tőlem a jogot, hogy Charlie legyek. A „jól gondolkodó” baloldal, amely olyan gyorsan kiállt a szólásszabadság mellett, amikor az a saját eszméit szolgálta, megtagadja tőlem a jogot, hogy Charlie legyek, azon az alapon, hogy Charlie Kirk nem úgy gondolkodik, ahogyan kellene. Gondoljunk csak bele: ellenzi az abortuszt és a wokizmus túlkapásait, tehát fasiszta, ezért én is az vagyok, ha fel merészelek háborodni a meggyilkolása miatt. De hát a fasiszmus pontosan ez: bűncselekménnyel vádolni azokat, akik nem értenek egyet veled.

Semmi sem hasonlít jobban a megtévesztéshez, mint az a nem szándékos közelítés, amellyel bizonyos, progresszívnek mondott szerkesztőségek élnek ebben az ügyben. Számukra a szólásszabadság csak akkor értelmes, ha civilizációnk lebontását kell védeni. Egy reakciós személy, még ha meggyilkolták is, természeténél fogva bűnös. Ha Charlie Kirk bűncselekmény következtében hunyt el, az azért van, mert ő provokálta ki. Ez a merénylet áldás, szerencsés fordulat a szélsőjobboldal számára, olvashatjuk a *Médiapart* blogon: igen, egyes publicisták illet mertek sugallni. Ugyan már! Mostantól, aki fel mer háborodni egy merényleten, az egy szélsőséges.

Szembesülve a lelkiismereti szabadságunkkal...

De kit is csapunk be? Franciaországban régóta léteznek egyfajta gátlások a nyilvános beszédben, ami miatt nagyon nehezen értjük az amerikai szokásokat, ahol szabadon lehet beszélni jóról-rosszról. És évről-évre úgy látjuk, egyre inkább csökken a szólásszabadság Voltaire országában. Mégis, a *Charlie Hebdo* elleni merénylet után egy pillanatra sikerült a nemzeti egyetértést megteremtünk.

Charlie Kirk halála jelenleg csak tovább mélyíti a megosztottságunkat. Bármilyen túlzásokba esett is Charlie Kirk, halála végül mégis előre fog minket vinni, mert szembesít majd a lelkiismereti szabadságunkkal. És az igazság szabaddá tesz.

Írta: Xavier Patier, író Fordította: Görgényi Adél, Forrás: Aleteia

Az örök szeretet jelene – Mindenszentek és Halottak napja

Heiter Robert Gottfried atya alábbi gondolatai arról szólnak, hogy pontosan és a lényegre figyelve különböztessük meg Mindenszentek örömét és Halottak napjának komolyságát – és közben próbáljuk meg letenni a „mi lett volna, ha...” gyötrő gondolatot az Isten szeretetének örök jelenében. Az alábbiakban Heiter Robert Gottfried atya alábbi gondolatai is erről szólnak.

Mindenszentek ünnepe örömmünnep. „Ez egy olyan ünnep, mintha a családból mindenkinek pontosan ugyanazon a napon lenne a születésnapja. Ez egy paradés, tűzijátékos örömmünnep, ahol a mennyei Jeruzsálem minden lakóját ünnepeljük.” Nemcsak a kánonizált szenteket, hanem – reményünk szerint – „a nagyit és a szomszéd nénit is”, vagyis mindazokat, akiket Isten megdicsőített; s reméljük és kérjük is üdvösségüket – ezért imádkozunk értük.

Halottak napja egészen más: ilyenkor a család és a közösség már elköltözötteire emlékezünk. *A nap hangsúlya a könyörgésen van: az Egyház különösen is imádkozik „minden elhunyt hívőért”, különösen a tisztulásban lévőkért.* A búcsú, az elengedés és az elköszönés tapasztalatai egyszerre idéződnek fel, ami könnyen lelki feszültséget kelt...

Az elengedés nem a gyász kikerülése: a keresztény gyász valóságos, de a remény alakítja Krisztusban. Gyakran eljátszunk a „mi lett volna, ha...” gondolatával: ha előbb észreveszik a betegséget, ha jobban odafigyelt volna, ha még lett volna idő közös tervekre. Ezek a „volnák” nem segítenek. „Ezekkel a volnákkal mi okozunk önmagunknak elképesztően profin és félelmetesen ügyesen igencsak csontig hatoló fájdalokat. Nem az Isten, nem az élet, nem a sors. Csupán csak mi.” *Isten nem a rossz szerzője; amit megenged, ahhoz kegyelmet is ad, hogy reménnyel hordozzuk.*

Halottak napján *nem az emlékeknek* kell kikopniuk, hanem a „volnáinknak”. Az arcukat, a hangjukat, a gesztusaikat, a tetteiket őrizzük – *a meddő feltételezgetést engedjük el.* „Az Isten a szeretet állandó, örök és sürgető jelenében él.” Ő nem „lebegtet”, nem emlékeztet arra, mi lett volna; az ilyen játszmák az emberi szív bizonytalanságából fakadnak. Isten nem akar fájdalmat okozni és nem játszik velünk; *a sebek hordozásában kegyelmével kísér.* Mi vagyunk hajlamosak „dekázni” a múlttal és a jövővel.

„Halál nincs élet nélkül” – a kettő szorosán összetartozik. Az „örök és állandó jelen” szeretete nem engedi meg a lebegtetést: az emlékezés nem bénít le, hanem a jelen szeretetére szabadít fel. Ha leszámolunk a „talánjainkkal” és a „majdjainkkal”, ha elengedjük a „térjünk vissza rájuk” és a „majd meglátjuk” halogató kifejezéseit, akkor az élő és eleven szeretet állandó, örök sürgetése kezd dominálni – mert „az állandó és örök jelenben él”. *Amit ma szeretetből teszünk, a kegyelemmel*

együttműködve formálja életünket és üdvösségünket.

Mindenszentek Jel 7,2-4.9-14; 1Jn 3,1-3; Mt 5,1-12a

„Ezután nagy sereget láttam, amelyet senki sem volt képes megszámolni, minden nemzetből, néptörzsből, népből és nyelvből a trón előtt és a Bárány előtt állni, hosszú fehér ruhába öltözve, kezükben pálmaággal...”

Ha egyik vagy másik szent sugárzó életpéldája világítótornyoként mutatja az utat, amerre haladnunk kell, akkor az egész túlpartot fényárban úszva láthatjuk: óriás fároszok és csöppnyi mécsesek ragyogó világossága jelzi a biztos révpartot, amely felé a zarándok Egyház hajója tart. Ha egyik vagy másik szent példája felkelti bennünk a vágyat az életszentség után, akkor ma a szentek közösségének kegyelmi tömegvonzásának hatására szinte elszakadunk a földtől, és néhány pillanatra a patmoszi látnokkal együtt az örök mennyei hazában találjuk magunkat, a fehér ruhások megszámolhatatlan seregétől körülvéve.

Közéjük tartozunk mi is, hiszen Isten gyermekeként meg vagyunk jelölve a keresztség és a bérmálás eltörölhetetlen jelével, s ruhánkat fehérre mosta a Bárány vére. A kérdés csak az, hogy meg akarjuk-e őrizni ezt a hófehér ruhát. Az életszentség ugyanis nem emberi tökéletességet, hibánélküliséget jelent, hanem azt, hogy egész egzisztenciánkkal felvállaljuk Istenhez tartozásunkat, és közreműködünk annak egyre teljesebb kibontakozásában – minden gyarlóságunk, hibánk és bűnünk ellenére.

Az úti cél adva van, a nyolc boldogságban térképet is kaptunk, s ha a világítótornyok fényét követjük, viharba kerülhetünk ugyan, de az irányt nem vétjük el: biztosan nem futunk zátonyra, s nem szenvedünk örök hajótörést. S ami a túlparton, az örök kikötőben vár ránk, az felülmúlja minden várakozásunkat és képzeletünket, hiszen „most Isten fiai vagyunk, de még nem lett nyilvánvaló, hogy mik leszünk.”

Imádság

Mindenszentek Dicsősége, Urunk, Jézus Krisztus! A kövek és a fák, a csigák és a madarak mind szentek, mert mindenestül Istenhez tartoznak, és tökéletesen betöltik hivatásukat.

Mégsem ünnepeljük őket, mert a szentséghez nincs szükségük sem elhatározásra, sem erőfeszítésre, sem állhatatosságra, ezért aztán győzelmet sem akarhatnak. Nekünk azonban azt a szédítően fönséges és félelmetes hivatást adta mennyei Atyád, hogy minden körülmények között szabadon válasszuk őt.

A mai ünnepen add, kérünk, kegyelmedet, hogy szentjeid példájára és közbenjárására ne akarjunk mást, csak Téged magadat, aki számunkra az Út, az Igazság és az Élet vagy, s kitartsunk Melletted mindvégig, ahogy Te kitartasz mellettünk a világ végezetéig, s még azon is túl, örökkön örökké.

Mindenszentek napján imádkoztunk a Kerekegyházi Fritz Péter-, Molnár István-, Tátrai Károly Gábor plébános, Stein Ernő esperes, Trepák Margit kántor síroknál és emlékeztünk a Kerekegyházán szolgálatot teljesítő, de máshol nyugvó korábbi Gábor Imre-, Dr. Ipoly Ottó atyákra.

Köszönjük a szolgálatukat! Nyugodjanak békében! Ámen.

Szent Ferenc vakon is a Teremtőt és a teremtést szemlélte – a 800 éves Naphimnuszról

Szent Ferenc Naphimnusza nyolc évszázada a keresztény remény egyik legtisztább tanúságtétele. Megszületése idején Ferenc már alig látott, mégis ekkor fogalmazta meg a világosság költői dicséretét. Testi szenvedései ellenére is Isten jóságára figyelt, a sötétség közeledtével sem magára, hanem a Teremtő fényére tekintve.

Ferenc pápa szerint belső látása a megtisztult szív ragyogásából fakadt. A teremtett világot nem pusztá szépségként szemlélte, hanem isteni szándék lenyomataként, ezért a *Laudato si'* is erre a szemléletre épül.

A Naphimnusz egyszerűsége a hit mélységéből sarjad, és abból a magatartásból, amellyel Szent Ferenc testvérként fogadta minden teremtményt. A teremtés iránti tisztelet számára nem érzelmosság, hanem az evangélium követése volt.

A látását folyamatosan elvesztő szent nem panaszkodott, hanem Isten felé fordult. II. János Pál szerint „a szívével látott”, és ez a látás lett életének legnagyobb csodája. Számára a Naphimnusz az ember és a világ kiengesztelődésének éneke volt.

XVI. Benedek úgy jellemezte Szent Ferencet, mint aki a világot Isten dicsőségének szakrális katedrálisaként szemlélte, mert nem önmagát kereste a természetben, hanem a Teremtőt. A Nap számára Isten dicsőségének tükre, a Hold és csillagok az isteni hűség jelei voltak. A szelekben az isteni lélek frissességét érezte, a víz tisztaságában az irgalmat, a tűz melegében a szeretetet, a föld termékenységében a gondviselést fedezte fel.

Ferenc pápa szerint a Naphimnusz ma is arra tanít, hogy minden teremtmény Isten ajándéka. Ez a szemlélet az alázatból fakad, amelyet Ferenc egész életével megélt. Tudta, hogy a világ szépsége túlmutat önmagán, ezért szemlélése imádsággá vált. Ferenc e kétségbe ejtő állapotában is úgy tekintett a világra, mint Isten mosolyára, és a szenvedés óráiban is hálát tudott adni az életért. Ez a hála az Egyház egyik fontos öröksége lett.

A pápák szerint Ferenc hálája a teremtés misztikus megértéséből táplálkozott: a világot kapcsolatok hálózataként látta, amely az isteni szeretet rendjét fejezi ki. Emiatt nevezte testvérnek és nővérnek a teremtményeket; ez nem költői túlzás, hanem hitbeli igazság.

A testi gyengeség ellenére látása egyre tisztább lett, és a lelki bizonyosság ragyogása átjárja a Naphimnusz minden sorát. Hite ma is fényforrás az Egyház számára. A pápák azért idézik gyakran a himnuszt, mert benne a teremtés teológiája tisztán jelenik meg. A mai ember is ezt a tisztaságot keresi: azt a látásmódot, amely megtanít Isten szemével nézni a világot.

A Naphimnusz ezért maradt nyolc évszázada az Egyház közös imádsága, és azért mutat ma is utat. Fénye a Teremtő szeretetéből táplálkozik, és a hívők számára ma is a remény jele. Ferenc öröksége arra hív, hogy lássunk túl önmagunkon, és a teremtés szemlélése által közelebb kerüljünk Istenhez. Lejegyezte:

Dr. Makkos Nándor

A teremtmények a modern természettudomány tükrében is:

- Istentől kapott ajándékok,
- Közös Atyánk (teremtőnk) miatt testvéreink,
- Istenről beszélnek számunkra.

A Nap és a tűz életadó ereje

A Hold, a csillagok és a víz szelíd közvetlensége

Az időjárás viszontagságai és a halál megpróbáltatásai

A Föld és gyümölcseinek hasznosságokon túli jósága és szépsége

A emberi létünk mely a Teremtővel kapcsolatban nyeri el értelmét

Mi vagyunk az egyetlen teremtmény, aki tudatosan kapcsolatba léphet alkotójával, ezért különleges felelősségünk, hogy nemcsak saját nevünkben, hanem a többi létező helyett is dicsőítsük Istent.

Megújult a Benkő kereszt

A kertünkben álló kereszt lassan 100 éve a település része, jelenléte beleivódott a köztudatba. Sokan „tisztelik meg” jövet-menet. Számunkra is fontos hogy ebben a rohanó világban amikor ránézünk gondolatban álljunk meg egy pillanatra. Dicsérjük az Urat, mert Ő úgy szeretett minket, hogy egyszülött Fiát adta értünk. Azért állítanak az emberek az útszélre kereszteteket, hogy ezt sose felejtsük el. Az idő vasfoga a mi keresztünkön is nyomot hagyott. Bár 2006-ban történt egy javítás, amely során a tartóoszlopot megerősítették, ez mára már elöregedett. Ezért döntöttünk a teljes felújítás mellett. Mondhatni csapat munka volt, amelyből a családtagok is kivették a részüket. A keresztfa része luc fenyőből készült el, az eredeti méretekhez igazodva, amely Görbe Zsolt kerekegyházi asztalos munkája volt. Ezután Hajnalka mama lefestette. A keresztben lévő corpus az eredeti. Kis restaurálást igényelt csak. Amikor ezzel elkészültünk, visszakerült a helyére, s igyekeztünk a környezetet is méltóvá tenni hozzá.

A megújulás részeként megvilágítást álmodtunk, hogy este a sötétben is hívogató jel legyen az erre járók számára. Ezt Kovács Jenő kerekegyházi villanyszerelő valósította meg. 2025. november 8-án délután Ruskó Norbert atya ünnepélyesen újra felszentelte az Isten dicsőségére, családjunk és az egyházközség híveinek az örömeire. Köszönjük, hogy együtt ünnepeltek velünk!

Benkő Máté és családja

Krisztus Király ünnepe

Az ő országa igazság és élet – A 100 éve elrendelt Krisztus Király ünnepének történeti hátterre XI. Piusz pápa száz éve, a Niceai Zsinat 1600. évfordulójára meghirdetett szentév végén, a 1925. december 11-én kihirdetett Quas primas kezdetű enciklikával rendelte el Krisztus Király ünnepét.

Az évforduló kapcsán Kálmán Peregrin OFM történész írását (a két részben közölt terjedelem miatt) rövidített változatban olvashatjuk. Forrás: Magyar Kurír.

Amikor Krisztus Király vasárnapján a katolikus ember templomba megy, egy nagyon elegánsra csiszolt prefációt hall a szentmisében: „Az ő országa igazság és élet, kegyelem és szentség, igazságosság, szeretet és béke”; a felajánló imádságban pedig: „Sokan még nem ismertek meg, mások parancsaidat megvetették, és eltaszították maguktól... Légy Királya, Urunk... a tékozló fiúknak is, akik elhagytak. Add, hogy mihamarabb visszatérjenek az atyai házba, és éhen-szomjan

el ne pusztuljanak. Légy Királya azoknak is, akiket tévedés tart fogva, vagy szakadás választott el. Hívd vissza őket az igazság szolgálatára és a hit egységébe, hogy rövidesen egy akol legyen és egy pásztor.

Adj, Urunk, Egyháznak biztos és teljes szabadságot, minden népnek békét és rendet.” Az imádság ma, az elpártoltak említésekor a hitüket nem gyakorlókat juttatja eszünkbe; az egy akolnál talán a keresztény egyházak egységére; a Király képe nyomán az utolsó ítélet freskóira gondolunk; a béke és rend, a teljes szabadság kifejezések pedig távoli célként állnak előttünk.

Amikor azonban Krisztus Király ünnepe száz évvel ezelőtt bevezetésre került, ezek a felsorolások ennél sokkal konkrétabb tartalommal bírtak. Úgy, mintha 2025-ben külön áhítatformája lenne a koronavírustól, a migránsveszélytől vagy éppen a gender-ideológiától való megmenekülés kérésének. Ez az ünnep ugyanis demonstratív megjelenítője volt a korabeli Egyház problémáinak, miként ezt XI. Piusz enciklikájában maga is megfogalmazta: „...Történelmi adatok bizonyítják, hogy az ünnepnapokat a századok folyamán egymás után úgy hozták be... amikor a népet vagy általános veszedelem idején erősíteni, vagy eretnekségek terjedő tévelyei ellen megedzeni, vagy bizonyos hittitkoknak, illetve a jó Isten egyes jótéteményeinek mélyebb megfontolására indítani kellett.”

Ennek fényében érthetjük meg azt, hogy a 19. század végének és a 20. század első évtizedeinek pápái – köztük XI. Piusz pápa – a tanításnak a kultuszon és jámborsági gyakorlaton keresztüli átadását választották, miként XI. Piusz maga tanúskodik erről: „Krisztus Királynak külön ünnepnapot rendelünk. Mert a szent titkoknak évenként visszatérő megünneplése sokkal hatályosabban segít a népet a hit igazságaira tanítani s azok boldog átélésére képesíteni, mint az egyházi tanítóhivatal leg-tartalmasabb megnyilatkozásai. Ezek ugyanis csak néhány műveltebb emberre hatnak, ellenben az ünnepek az összes híveket megragadják és tanítják... a tanítás leginkább az észre hat, az ünnep az értelmet és a szívet, tehát az egész embert üdvösen befolyásolja. S mivel az ember lélekből és testből áll, az ünnepnapok külső fényében kell megindulnia és föllelkesülnie, hogy az isteni tanítás a

szent szertartások változatos szépségének hatása alatt jobban beleivódjék, és hússá, vérré váljék, s benne a lelki életben való előrehaladás elhatározását megérlelje...”

S hogy ez sikerült, és a kultusz valóban áthatotta az akkori modern katolicizmust, arról az építészeti példák beszélnek leginkább. Hiszen hazánkban is a 20. század első felében épült fel számos Krisztus Király-templom, amely titulushoz más pápai kezdeményezések által ugyanígy és ugyanezen időszakban felsorakozott még számos a Szent Család, Szent József, Szeplőtelen Fogantatás, Jézus Szíve pártfogása alatt lévő szentegyház, amely kultusztémák XIII. Leó pápától kezdődően a társadalmi átrendeződést tapasztaló katolikusok fő védőtípusaivá váltak. Róma püspökei ugyanis így akarták megerősíteni a hívek Egyházhoz tartozását, az Egyház társadalmi tanításának ismeretét, de legfőképpen a természetfeletti dimenzió tudatosságának felelevenítésére törekedtek ezzel a mozdulatlan mozgó és a tudományosság istenítésének világában.

Krisztus Király ünnepének egyéb rétegeire is rálelhetünk, ha ezen a társadalomtörténeti nyomon megyünk tovább, hangsúlyozva, hogy az egyházi állam megszűnése után (1870) a pápák számára különösképpen is fontossá vált annak tudatosítása, hogy Krisztus királysága nem veszett el a pápa Vatikánba szorításával, hogy az ő uralma az emberi lelkekben és a családban valósul meg, bontakozik tovább.

De mik voltak a veszedelmek, eretnkségek, amelyek miatt Krisztus Király ünnepével kellett megerősíteni és edzeni a hívő nép vallásosságát?

A kérdés megválaszolásához – talán mondható: a modernkori kultusztörténetet is megnyitó – XIII. Leó pápa írásait érdemes tanulmányozni, aki *Quod apostolici muneris* (1878) kezdetű enciklikájában (Prohászka Ottokár jelentette meg magyarul) a szocialista, kommunista, nihilista modern eretnkségekről ír, s megjegyzi: ezek az eszmék már nem titkos összejövetelek hívószavai, hanem a társadalmat uralni akaró, vallási jelleget öltő szövetségek. Fő törekvések a társadalmi tekintély, a tulajdonjog, a férfi és nő házasságának megkérdőjelezése, a kollektivizálás. Állítja, hogy először a hitet és a logikus gondolkodást fordítják egymással szembe, majd a természetfölötti dimenzióitól megfosztott társadalom fundamentumát aláásva saját irracionális vélekedéseik bizonytalan szövevényére akarják áthelyezni a társadalom működésének alapját. A pápa szerint az embert és a társadalmat csupán e világi keretek közé szorítják, aminek gyümölcseként megjelenik a szegények kiszolgáltatottságának kihasználása a gazdagok elpusztítása érdekében. A megnyilatkozás éppen ezen társadalmi láttelelet kapcsán szorgalmazza: az Egyház végezzen a munkások között aktív lelkipásztori ellátást, hogy a hit, és ne ezek az eszmék határozzák meg az emberek gondolkodását.

Érdemes azt is felidézni, hogy XIII. Leó pápaságának első éveit nagyon meghatározta e pusztító erőkkel való találkozás. 1884 áprilisában – még híres látomása előtt – *Humanum genus* címmel enciklikát adott ki a szabadkőművességről, amelyben társadalmi veszélynek említi őket, mert miközben fennen hirdetik, hogy egyedüli céljuk a tömeg jólétét elősegíteni s a polgári társadalom előnyeiben a lehető legtöbbet részesíteni, igazi céljuk: felforgatni a keresztény intézmények által megteremtett vallási és állami rendet, s helyébe saját kényük szerint a puszta természetelvűség tanainak alapján újat létesíteni. A pápa felrója, hogy az Egyház és állam szétválasztásának ürügyén fel akarják számolni az Egyház társadalmi hatását, a pápaság és a papság intézményét, üldözik a Rómához hű katolikusokat, egyenlőnek tartanak minden vallást, ami végül panteizmushoz vagy torz istenképekhez vezet. Vádolja őket, hogy a házasság csupán üzleti szerződés számukra; anarchikus népakaratot hangoztatnak, amit azzal is előmozdítanak, hogy kiszolgálják az emberek alantas ösztöneit, mert akkor a lezülöttek jobban kormányozhatóvá válnak.

XIII. Leó pápa kéri a püspököket, szeretessék meg a hívekkel az Egyházat, terjesszék a ferences harmadik rendet, mert nem a titkos társaságokhoz való tartozások újítják meg a világot, hanem az Egyházban megélt, elkötelezett szeretet, mint amilyen Assisi Szent Ferencé is volt saját korában. Ne feledjük el, ilyen előzmények és körülmények között született meg az ünnep felajánló imája, amelyet ma is imádkozik az Egyház: „Légy Királya azoknak is, akiket tévedés tart fogva, vagy szakadás választott el. Hívd vissza őket az igazság szolgálatára és a hit egységébe, hogy rövidesen egy akol legyen és egy pásztor.”

XIII. Leó pápának Jézus Szent Szívéhez szóló felajánló imádságát az áhítatgyakorlat a Jézus Szíve tisztelet mellett korunkban is Krisztus Királyhoz kapcsolja, ami igen helyénvaló szokás, hisz’ az ünnepet elrendelő XI. Piusz pápa is nagyban hagyatkozott elődje, XIII. Leó pápa tanítására. Mégpedig úgy, hogy az a néhány évtized, ami péteri szolgálatukat elváltította, már konkrét történelmi példákkal is alátámasztotta a pápaelőd minden meglátását (pl. a Mexikó keresztényüldözés kezdete, Szovjetunió). Így XI. Piusz pápa első, programadó körlevelének ezt a címet adta: Krisztus békéjéről, melyet Krisztus országában kell keresni (1922).

Ezen előzmények és társadalmi jelenségek ismeretében rendelte el három évvel később megjelenő *Quas primas* kezdetű körlevelével Krisztus Király ünnepét. A pápa ebben a megnyilatkozásában hangoztatja, hogy amikor a társadalom elidegenedik Istentől, az Egyháznak gyermekeket kell szülnie a szent nemzedék új országának, amit az ünnep megülésével is segíteni szeretne. „Korunk betegségének tartjuk ugyanis az úgynevezett laicizmust, vagyis a világias szellemet, annak tévedéseit és végzetes törekvéseit... ez az istentelenség nem máról holnapra támadt, hanem régóta lappang az államok vérkeringésében... Tagadták az Egyháznak magától Krisztus Urunktól nyert jogát az emberi nem tanítására, a törvények meghozatalára és a népeknek az örök üdvösségre vezető úton való kormányzására. Majd fokozatosan tovább haladva, Krisztus vallását a hamissákkal egyenlőnek nyilvánították s szégyenszemre azonosan ítélték meg, azután a világi hatalomnak alávetették, a fejedelmek és közhatalóságok kénye-kedvének kiszolgáltatták...”

1937-ben a *Divini Redemptoris* kezdetű körlevelében a kommunizmust és az azt előkészítő mozgalmakat – benne a liberalizmust, mint „szálláscsinálót” – már vallási jelenségként tárgyalta XI. Piusz pápa: „Íme, Tisztelendő Testvérek, az új evangélium, amelyet a bolsevista és istentelen kommunizmus, mint üdvözítő és megváltó üzenetet hirdet az emberiségnek. Tévedések és álokoskodások gyűjteménye. Ellentétes az ésszel és az isteni kinyilatkoztatással. Fölforgatója a társadalmi rendnek, amelynek legmélyebb alapjait kibontja. Félreismeri az állam eredetét, lényegét és célját. Tagadja az emberi személyiség jogait, annak méltóságát és szabad akaratát.”

A történelmi tapasztalat igazolja, hogy XIII. Leó pápa és utódainak társadalomértékelése valós volt. XI. Piusz pápa szándéka-felhívása pedig élő szívekre talált, mert a spanyol egyházellenes polgárháborúban – amelynek segítésére Tito megalapította partizáncsapatait, és ahol Rajk László is felsorakozott a magyar zászlóaljjal – mi volt a több ezer vértanú sokaságának utolsó szava? Éljen Krisztus Király! – így halt meg például Boldog Ceferino, akinek bűne az volt 1936-ban, hogy egy pap védelmére kelt.

Krisztus királyi tituluszának ünnepe tehát az ő megdicsőítése a modern kor világában, tartalma pedig az Anyaszentegyház által „kihordott” új nemzedék, a vértanúk csapatának kapaszkodója a mennyek országába. Éljen Krisztus Király! Lejegyezze:

Adventi lelkigyakorlat Kullai Attila kecskeméti káplán atyával

2025. november 30. első nap

Lelkigyakorlatunkat az idén Kullai Attila atya tartotta, aki a kecskeméti Nagytemplomból érkezett. Attila atya az Adventi várakozásunkat a koszorún meggyújtott négy gyertyához hasonlította. Szentbeszédét is így kezdte: Az adventi koszorún 4 gyertya van, négy várakozásban kell felkészülnünk a méltó ünneplésre.

Az első, a legkönnyebb, hogy arra várakozunk, hogy Krisztus megszülessen, amikor Isten emberként születik meg. Karácsonyra készülni még a nem vallásos ember is tud. Az első feladata az embernek, hogy a külsőségeken túl is tudjon az ünnepre készülni. Kérdezzünk meg magunktól: lélekben mennyire tudunk a Karácsonyra felkészülni? Pál apostol mondja, hogy „itt van az idő, a felébredésre”. Az apostol ébredéshez hasonlítja azt, amikor a lélek ebből a lankadt állapotából felel, amikor csak úgy halad az árral, és nem figyel oda arra az eljövendő történetre, hogy valamikor majd az örök életre kell felébrednünk. Sokszor csak az aktuális élettel törődünk, nem foglalkozunk a jövővel. A mai fiatalok csak 1-2 évre terveznek.

Karácsonyra készülni még a nem vallásos ember is tud. Az első feladata az embernek, hogy a külsőségeken túl is tudjon az ünnepre készülni. Kérdezzünk meg magunktól: lélekben mennyire tudunk a Karácsonyra felkészülni? Pál apostol mondja, hogy „itt van az idő, a felébredésre”. Az apostol ébredéshez hasonlítja azt, amikor a lélek ebből a lankadt állapotából felel, amikor csak úgy halad az árral, és nem figyel oda arra az eljövendő történetre, hogy valamikor majd az örök életre kell felébrednünk. Sokszor csak az aktuális élettel törődünk, nem foglalkozunk a jövővel. A mai fiatalok csak 1-2 évre terveznek.

Mi, keresztények nem csak 10-20 évvel előre tervezünk, hanem 70-80 évvel előre, az örök élet kezdetéig. Fel kell készülnünk Krisztus második eljövetelére, amikor Jézus

eljön megítélni a világot. Nem, mint gyermek, hanem mint dicsőséges uralkodó. Ez a gondolat sem áll távol a vallástalan emberektől, hiszen a világvége várása rájuk is jellemző, sokan megjósolták már a világ végét, persze eddig még mind elmaradt, de ez is mutatja, hogy az embert foglalkoztatja a történelmi világ vége.

A harmadik nagy várakozásunk saját, egyéni megítéltetésünk lesz. A papi találkozón megemlítették, hogy kik haltak meg úgy, hogy felvették az utolsó kenetet. Az atya saját tapasztalatát mesélte el, amikor egy nagybeteghez hívták feladni az utolsó kenetet. A család lefogta a nénit, aki mindenáron ki akart bújni a kenet alól. Az atya végül azt gondolta, hogy a haldoklónak mentális problémái vannak, de az egyik rokon megkérdezte őt, hogy mikor fog hatni a kenet, vagyis mikorra hal meg a néni. Még most is sokan így gondolkodnak az utolsó kenetről, vagyis a betegek szentségéről, hogy a kenet felvétele automatikusan hozza a halált. A betegek szentsége azonban nem csak az utolsó útra való, gyakran hoz testi gyógyulást vagy lelki megkönnyebbülést.

A hívek nagy része, talán 80-90 %-a nem veszi fel a betegek szentségét, mert a keresztények nagy része is fél az utolsó kenettől, mert azt hiszi, hogy halál közeledtét jelzi. Pedig figyelniük kell arra, hogy mindig tudatában legyünk, hogy a személyes ítéletünk elérkezik. Úgy abban az állapotban jelenünk meg Isten előtt, amilyen állapotban leszünk. Szeretünk arra gondolni, hogy Isten jóságos és kegyelmes, de ott van az örök kárhozat is, amit igyekszünk figyelmen kívül hagyni. Figyeljünk arra, hogy ne csak külsődlegesen éljük a kereszténységet, valóban Krisztust tudjuk e magunkra öltetni minden nap családjunkban, munkahelyünkön.

A negyedik várakozásunk Krisztus eljövetele bennünk. Krisztus mennyire tud részt venni a mindennapjaimban, mennyire tud bennem megszületni, eljönni. Meg kell, hogy látszódjon a minden-

napjaimban, az életemben. Egy hölgy sok-sok év után jött el gyónni. Az atya megkérdezte, miért most gyónt meg annyi év után? Azt válaszolta, hogy érezte, hogy az életéből hiányzik valami, és csak az édes anyjára tudott gondolni, aki mindig itt van a templomban, mindenkihez kedves, türelmes, segítőkész, és úgy gondolta, hogy ez az erő hiányzik neki. Figyeljünk hát arra, hogy az életünk jó példát mutasson mások számára, meglátszódjon rajtunk a keresztyénség, a Krisztushoz tartozás!

Legyen egy saját adventi kalendáriumom, amiben minden nap kinyithatok egy kis ablakot, amiben az aznapi imáim, jó cselekedeteim és lelkiismeretvizsgálatom van.

Próbáljunk minden nap imádkozni, kérjük a Jó Istent, hogy minden nap fedezhessük fel, miben, hogyan tudok jót tenni, és este kérdezzük meg egy lelkiismeretvizsgálat keretében, hogy sikerült-e valami jót tennem.

Ha megtaláltuk az aznapi jócselekedetet, az lesz az aznapi ajándék. Amikor eljön a Karácsony, jó lesz visszatekinteni ezekre a jó dolgokra, amikben megnyilvánult a bennem élő Krisztus szeretete. Ehhez adjon nekünk az Isten erőt és kegyelmet Adventi időszakunkra. Amen.

Lejegyezte: Mongyi Kornélia

Adventi lelkigyakorlat

2025.12. 01. 2. nap

Jakab levél 2.14-26: „Testvéreim, mit használ, ha valaki azt állítja, hogy van hite, tettei azonban nincsenek? Üdvözítheti a hite? Ha valamely testvérnek nincs ruhája és nincs meg a mindennapi tápláléka, és egyiketek így szólna hozzá: Menj békében, melegedjél és lakjál jól! de nem adnátok meg neki, amire testének szüksége van, mit használna? Ugyanígy a hit is, ha tettei nincsenek, magában holt dolog. Azt is mondhatja valaki. Neked hited van, nekem meg tetteim. Ha tettek nélkül megmutatod nekem a hitedet, tetteim alapján én is bebizonyítom neked a hitemet. Hiszed, hogy csak egy Isten van, s jól is teszed. Ám ezt a gonosz lelkek is hiszik, mégis remegnek. Akarod-e tudni balga ember, hogy a hit tettek nélkül mennyire meddő? Ábrahám a mi atyánk, nem a tettei alapján igazult meg, amikor odatette fiát, Izsákot, áldozatul az oltárra? Láthatod, hogy hite működött tetteiben, és tettei tették teljessé hitét. Így teljesült az írás szava: Ábrahám hitt Istennek, ez megigazulására vált, és Isten barátjának nevezték. Látjátok tehát, hogy az embert a tettek teszik igazzá, nem a hit egymagában. Ugyanígy a parázna Rácháb is, nem a tettek által igazult-e meg, amikor menedéket adott a hírszerzőknek, s aztán más úton engedte őket tovább? **Mert ahogy lélek nélkül halott a test, a hit is halott tettek nélkül.**

Földi életünk végén, mikor az Úr előtt fogunk állni, nem hitünkre fog rákérdezni, hogy meg vagyunk-e keresztelve, voltunk-e elsőáldozók, bérmálkozók, stb..., hanem tetteinket kéri számon. A hit feltételezi a tetteket, és a tettek is feltételezik a hitet. A gyakorlatban az Egyház vezet minket, hogy mit kell tennünk az üdvösségért, ám nem elég meghallgatni, hanem keresni kell folyamatosan, hogy a hallott tanítást, hogyan tudom az én életemben alkalmazni.

Amennyiben keresztyén életünk túl kényelmes, akkor valamit rosszul csinálunk! Krisztus azt mondja, hogy az Ő követése, mindig próbatétel, mindig szenvedéssel jár. Mindig vizsgáljuk meg, hogy a tetteink helyesek-e, jó szándékból fakadnak-e. Ha tetteinket Isten iránti szeretetből tesszük, akkor az többet ér, mint a kötelességszerű segítség nyújtás.

Fontos, hogy a szentmisén figyelmesen vegyünk részt, az imát figyelmesen mondjuk, a misét mindig ajánljuk fel valakiért, valamiért. Ez segíti a koncentrációt. Időben érkezzünk a misére, hogy lélekben is jelen tudjunk lenni. Otthoni imában tegyünk ki egy szentképet, gyújtsunk egy gyertyát, ami segít, hogy odafigyelve tudjunk imádkozni. Ha bosszúság ér minket, azt is ajánljuk fel Istennek, mondjuk a világ bűnöseinek megtéréséért és így a rossz dolgok is Isten előtt áldozattá válnak, így gyűjtjük Isten áldását, kegyelmét.

Gyónni csak akkor menjünk, ha valóban szükségünk van rá. Ha nincs adjunk hálát érte az Úrnak. Ha elmegyünk akkor ne jó tulajdonságainkat soroljuk, hanem bűneinket bánjuk meg és azokat soroljuk fel.

Hitünk tetteinkre épül, melyek Isten kegyelméért születnek meg, hogy a lelkem üdvösségére szolgáljon. Adja az Úr, hogy a mostani adventben ilyen cselekedeteket tudjunk végbe vinni, hogy meg tapasztaljuk, milyen jó égi kincseket gyűjteni!

Isten kegyelmének a keresését nap, mint nap megtalálni! Isten adjon nekünk aktív adventi készüléteket! Ámen!

Lejegyezte: Kaldenekker Olivér

Adventi lelkigyakorlat

2025.12.02. 3 nap

A lelkigyakorlat harmadik napján az olvasmányban Izajás próféta könyvében is szó volt a lélek gyümölcseiről. A lelkigyakorlat előtt mi is hívtuk a Szentlelket, hogy minél teljesebben be tudjuk fogadni a lelkigyakorlat tanítását.

Attila atya beszélt a különböző emberekről akik várták a Messiást. Krisztus születése idején az egyszerű istenfélő emberek várták a Messiás eljövételét. Ők Krisztus jelenléte nélkül élték az életüket, melyet betöltött a próféták messiási ígérete. Így élték meg hitüket. Az írástudók is várták a Messiást, hiszen jól ismerték az írásokat. Emberi gyarlóságai ellenére a Messiást tiszta szívvel várták, hittek az ószövetségi írásokban. Heródes az uralkodó aggodalmával és indulatával várta a megjövendőlt király érkezését, akitől ő a hatalmát féltette. Ezért keresteti a katonáival. Heródes várakozását az indulat és az aggodalom töltötte be. A napkeleti bölcsek is várták a gyermek születését. Ők tudományos ismereteik alapján indultak el, hogy találkozzanak vele. Legelőször a tisztaszívű pásztorok találkoztak a Megváltóval. Őket a tisztaszívűségük tette méltóvá, hogy elsőként találkozzanak az Úrjézussal. Az emberek megélhetik az igazi karácsony titkát, ha ugyanolyan tiszta szívvel számíthatnak egymásra mint a pásztorok a pusztaiban. Akiket angyalok szólítottak meg, hogy megtalálják Isten fiát. Mária a szíve alatt hordozta az Úrjézust, mi is a szívünkben hordozzuk az urat.

Karácsony ünnepét mindenki nagy lelkesedéssel várja, még a nem hívők is. Attila atya elmondta hogyan lehet számunkra minden nap karácsony, amire mindannyian vágyunk a hétköznapiakban is. A templomban az eukarisztia jelenlétében mindig találkozhatunk Jézussal, mint a pásztorok a betlehemi jászolnál. Ehhez a találkozáshoz hasznos útmutatókat kaptunk. Ne csak fizikailag érkezzünk meg a templomba, hanem szívünkben-lelkünkben is, hogy teljes legyen a szentmisén a jelenlétünk. Amikor szentáldozáshoz járulunk az ne legyen hétköznapi esemény. Felkészülten, örömmel várjuk a találkozást Jézussal. Kézbe áldozásnál kezünket felemelve trónust készítsünk Krisztus testének.

Nyelvre áldozásnál megéljük, hogy az oltáriszentséget nem elveszük, hanem kegyelemből kapjuk a Krisztust. Áldozás után térdeljünk le, így időzzünk Krisztus jelenlétében és hódoljunk előtte mint egykor a pásztorok és a királyok is.

Krisztus valóságos jelenlétét igazolják az eukarisztia csodái is, amikor az átváltoztatáskor az arra méltók nem a felemelt szentostyát látják, hanem a kisdéd Jézust. Mindannyian gyermeki hittel higgyünk a csodában, akkor megkapjuk a karácsony ajándékát, amely megmarad a hétköznapokban is.

A várakozás öröme tegye teljessé karácsonyi ünnepünket. Köszönjük Kullai Attila atya tartalmas lelkigyakorlatát! Mindenkinek szeretettel teljes, áldott karácsonyi ünnepeket kívánok!

„Szeretet ünnepe, Ragyogó karácsony, Nincs nálad áldottabb Ünnepe a világon.

Míg örömláng gyúl ki Zöld fenyő ágán, Ringatózik lelkünk Boldog béke szárnyán!”

Bodorné Lídia

Egy lelkigyakorlat margójára

Nagyon sok minden történik a világban, de a legfontosabb az, ami köztem, és Isten között történik. A világ dolgai nélkülem is működnek, de Istennel való találkozásomban senki sem helyettesíthet. Érdemes időnként figyelmünket magunkról Ő feléje irányítani, és rálépni arra az útra, amelyre hív.

Megérkezni, elcsendesedni, figyelni - ezek nem könnyű dolgok. A test gyengesége, (főként 80 év felett) a figyelem szétszórtsága, az érzelmek hullámozása – ezek mind gátló tényezők. De az a szerencse, hogy a Jó Isten az elhatározásunkat felkarolja, gyengeségeink ellenére is elvégzi bennünk mindazt, amire szükségünk van, amiért elhívott erre a lelkigyakorlatra.

„Emberi kötelékkel, a szeretet bilincseivel vonzottam őket, olyan voltam hozzájuk, mint aki arcához emeli a csecsemőt, és lehajoltam hozzá, hogy életet adjak neki.” (Ozeás 11, 4) Ezek az isteni szavak, amely a lelkigyakorlat mottójául szolgált, mélyen megérintettek. Időt tölteni Vele az Ő szívében, kiszakadva a hétköznapokból, most ez legyen a legfontosabb. Az indiai származású Margaritha nővér és Huber atya tartották a lelkigyakorlatot Kecskeméten a Barátok templomában nov. 10-14-ig reggel fél 9-este 7 óráig. Kezdetől fogva szilencium van. Mindennapos elemek a dicsőítés, a szentégimádás, a rózsafüzér, és a szentmise. A nővér, és az atya elmélkedései vezetik a résztvevőket a belső úton. Ami a lelkekben, ezekben a napokban végbement, annak egyedül Isten a tudója. Az önmagunkkal való szembenézés, önvizsgálat sok addig fontosnak tűnő, biztonságot adó dolog elengedését követeli. De a vágy, hogy lelkem meggyógyuljon, minden kezdeti ellenállást, fáradtságot megért.

Ennél bővebben egy ilyen jellegű lelkigyakorlatról lehetetlen írni, mert ez egy olyan bensőséges lelki utazása a résztvevőnek, amely szavakban nehezen közölhető. Annyi bizonyos, hogy sok lelki ajándékot kaptunk, amelyért DEO GRATIAS! Margaritha nővér páratlan hittel, alázattal, örömmel szolgálja Urát, és ezt a hitet karizmatikus személyiségével át tudja adni a résztvevőknek. Az öröm, a mosoly megszépíti 87 éves ráncos arcát, példát adva nekünk, hogy a lelki szépség egy idős arcon is átsüt: melenget, együttérzést, és békét sugároz.

Weningerné Csilla

Mit kért Karácsonyra XVI. Benedek pápa, amikor 7 éves volt?

Az ajándékozás az egész világon elengedhetetlen része a karácsonyi ünneplésnek. Ezzel emlékezünk arra, hogy a fiát adta nekünk ajándékba Karácsony napján.

Az ajándékozás hagyományának kísérője egy másik hagyomány: az ajándék kérése! A gyerekek ebben különösen nagy örömet találnak. A világ különböző részein és a történelem különféle korszakaiban más és más címet kapott az ajándékok kérésének.

Így például Spanyolországban és Latin-Amerika nagy részén a gyerekek a Három Királyoktól kérik az ajándékaikat, ami annak a ténynek az emlékét hordozza, hogy a Királyok hozták a kicsi

Jézusnak az első ajándékokat (hacsak nem számoljuk a pólyát).

Az Egyesült Államokban Santa Claus a kérés címet kapta, különösen a katolikus családokban, ahol azt is felidéztek, hogy Santa Claus igazából Szent Miklós, és a leveleket a szentnek írták.

Más országokban pedig az a szokás, hogy a kis Jézustól magától kérik a karácsonyi ajándékokat. Így volt ez az 1930-as évek Németországában is, ahol az Aleteia információi szerint a kis Joseph Ratzinger és nővérkéje a karácsonyi kéréseiket a kis Jézusnak címezték egy papírra.

Olvassák el, mire vágyott a legjobban a hétéves kicsi Joseph.

A Ratzinger család otthona tényleg olyan kellett legyen, mint egy kicsiny Názáret. Milyen varázslatos!

“Kedves Kis Jézus, gyere gyorsan le ide a Földre. Örömet fogsz hozni a gyerekeknek. Nekem is hozz örömet. Szeretnék kapni egy Volks-Schott-ot (miseimakönyv), zöld ruhát a misére (liturgikus öltözet) és egy Jézus-szívet. Mindig jó leszek. Üdvözl Joseph Ratzinger.”

Ez a hétéves Joseph Ratzinger levele Jézushoz 1934-ből. A levelet akkor találták meg, amikor tatarozták azt a házat, amelyben Joseph Ratzinger lakott regensburgi professzori munkássága idején. Nővére, Mária hagyatékában leltek rá, aki megőrizte, midőn a nyugalmazott pápa házat múzeummá alakították át. Szerző: Solymosi Judit

Pósa Lajos: Levél a kis Jézuskához

Én édes Jézuskám,

Itt van a hideg tél.

Böskeékről valahogyan

El ne feledkezzél!

Hiszen, tudod, ott a Város végén laknak...

Mint az övék, nincs több olyan Jégvirágos ablak.

Házukban az idén Tűz még nem égett:

Dideregve szenvedik át

A nagy hidegséget.

Mondd meg, én Jézuskám,

Minden angyalodnak:

Gondoljanak rájuk is, ha

Karácsonyfát hoznak.

Nem kell nekik olyan

Csillogó-ragyogó,

Csak egy kevés tüzelőfa,

Melegen lobogó.

Egy hát rózsével is

Megelégednének...

Küldj is, édes kis Jézuskám,

Szegény Böskeéknek!

1909. dec. 19

Hogyan ünnepeljünk Szenteste a családban?

A szeretet ünnepén a keresztény ember nem valamit, hanem Valakit ünnepel. Magát a Szeretetet, a közénk jött Istent, Jézust. Karácsony Jézus nélkül olyan, mint a síelés hó nélkül, a rántott hús hús nélkül, csak a sült panír stb. Tehát nagyon figyeljünk arra, nehogy a lényeg – Ő – maradjon ki esténkből, családukból, a karácsonyunkból! Miközben egymást szeretjük, figyeljünk rá, a mai nap ünnepeltjére, Jézusra!

Ezt az útmutatót, segédanyagot a Városmajori Jézus Szíve plébánia irattárából, Eredics Gergő atya közreműködésével publikáljuk.

1. Ajánlatos egy kicsit elcsendesednünk, kapcsoljuk le a villanyt, csak egy gyertya égjen. Kezdhetjük a legismertebb karácsonyi énekkel: Mennyből az angyal...

♩ = 66

Mennyből az an-gyal le - jött hoz - zá - tok, pász - to - rok, pász - to - rok,
 hogy Betle - hem - be si - et - ve men - vén lés - sá - tok, lés - sá - tok.

2. Majd a Szentírásból kikereshetjük Jézus születésének történetét (Lk 2,1-20)

Jézus születése. ¹Azokban a napokban történt, hogy Augusztusz császár rendeletet adott ki, hogy az egész földkerekséget írják össze. ²Ez az első összeírás Quiriniusz, Szíria helytartója alatt volt. ³Mindenki elment a maga városába, hogy összeírják. ⁴József is fölment Galilea Názáret nevű városából Júdeába, Dávid városába, Betlehembe, mert Dávid házából és nemzetségéből származott, ⁵hogy összeírják jegyesével, Máriával együtt, aki áldott állapotban volt. ⁶Ott-tartózkodásuk alatt elérkezett a szülés ideje. ⁷Mária megszülte elsőszülött fiát, bepólyálta és jászolba fektette, mert nem jutott nekik hely a szálláson.

A pásztorok hódolata. ⁸Pásztorok tanyáztak a vidéken, kint a szabad ég alatt, és éjnek idején őrizték nyájukat. ⁹Egyszerre csak ott állt előttük az Úr angyala, és beragyogta őket az Úr dicsősége. Nagyon megijedtek. ¹⁰De az angyal így szólt hozzájuk: „Ne féljete! Íme, nagy örömet adok tudtul nektek és az lesz majd az egész népnek. ¹¹Ma megszületett a Megváltó nektek, Krisztus, az Úr, Dávid városában. ¹²Ez lesz a jel: Találtok egy jászolba fektetett, bepólyált gyermeket.” ¹³Hirtelen mennyei seregek sokasága vette körül az angyalt, és dicsőítette az Istent ezekkel a szavakkal: ¹⁴„Dicsőség a magasságban Istennek és békesség a földön a jóakarát embereinek!” ¹⁵Mihelyt az angyalok visszatértek a mennybe, a pásztorok így szóltak egymáshoz: „Menjünk el Betlehembe, hadd lássuk a valóra vált beszédet, amit az Úr tudtunkra adott!” ¹⁶Gyorsan útra keltek, és megtalálták Máriát, Józsefet és a jászolban fekvő gyermeket. ¹⁷Miután látták, az ezen gyermekről nekik mondtak alapján ismerték fel. ¹⁸Aki csak hallotta, csodálkozott a pásztorok beszédén. ¹⁹Mária

meg mind emlékezetébe véste szavaikat és szívében egyeztette.²⁰ A pásztorok hazatértek, dicsőíteték és magasztalták az Istent mindenért, amit csak hallottak, és úgy láttak, ahogy tudtul adták nekik.

3. Meggyújtjuk a karácsonyfa gyertyáit, égőit!

4. Ismét egy kis csend, folytatva ilyen vagy hasonló gondolatokkal (imával):

– Jézusunk! Köszönjük, hogy közénk jöttél és itt élsz velünk. Segíts úgy élnünk, úgy szeretnünk egymást, hogy mindig jól érezd magad családjunkban...

– A pásztorok elindultak, kerestek és megtaláltak Téged. Segíts, hogy mi is találjunk rád a hétköznapi forgatagában, kérünk, adj örömteli életet.

– Jézusunk! Te az ajándékozó életet hoztad közénk. Segíts bennünket, hogy ezt ne csak karácsonykor gyakoroljuk, hanem mindig szeressük egymást! (Lehet folytatni még... felsorolva a család szükségleteit, élő és meghalt hozzátartozóinkra is gondolva, stb)

5. Az imádság után ismét ének következhet, pl. a Dicsőség

♩ = 60

Di - cső - ség mennyben az Is - ten - nek! Az an-gya-l se-re-gek ví-gan-így é - ne-ke-nek:

7

di - cső - ség, di - cső - ség Is - ten - nek!

6. Sok, szép karácsonyi vers és történet is van, érdemes ezekből is elővenni egy párat..., vagy visszatekinthetünk adventünkre, mesélhetünk egymásnak Krisztus-várásunkról, a Jézussal való találkozásainkról... mindenki mondjon egy-két mondatot, élmény megosztást!

Versek: Ady Endre – Karácsony, Szilágyi Domokos – Karácsony, Dsida Jenő – Itt van a szép karácsony, Juhász Gyula – Betlehem, Madách Imre – Karácsonykor, Pósa Lajos – Levél a kis Jézuskához

7. Ezek után átnyújthatjuk egymásnak ajándékainkat, kis köszönettel!

8. Majd folytatódhat az ünnep: közös vacsora, utána játék, beszélgetés, folytatva a többi karácsonyi énekekkel (TV-t nem kötelező nézni, és az internet is megvár!), levetíthetjük a közös nyaralás képeit... és végül az éjfélti mise...“Senki sem sziget” – Emberi sorsunkkal nem csak egyenes és oldalágon kapunk sok “rokot” családjunkhoz. Gondoljunk azokra, akik ma egyedül vannak!

Otthon – „Nem királyi fényes lakban”

Jézus első, rejtett földi otthona egy édesanya, Mária szíve alatt volt. Az első mások számára is megközelíthető otthona pedig a betlehemi istálló lett, nem egy fényes palota. Az alábbiakban Uzsalyné Pécsi Rita neveléskutató írását olvashatjuk.

De mit is tudunk pontosabban erről az istállóról? Amióta azt olvastam, hogy már az 1500-as évek óta fel-felmerül a kutatókban: az a bizonyos istálló nem egy falun kívüli barlang lehetett, hanem egy

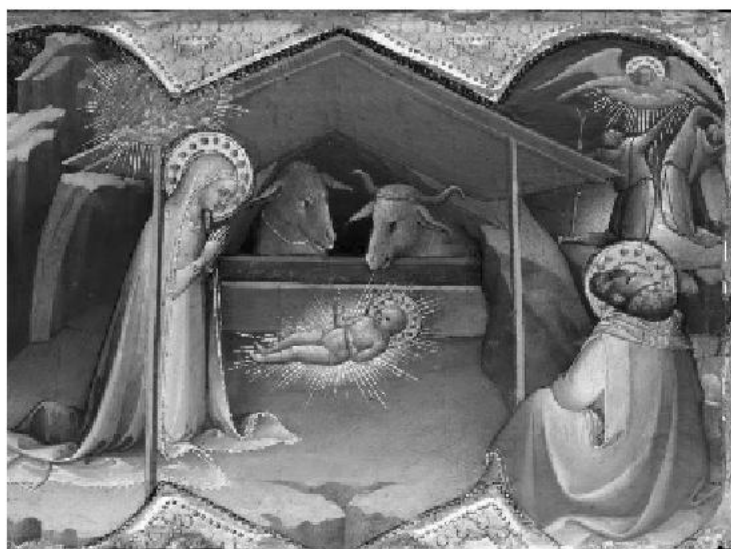

család otthonában lévő, kissé talán félreeső hely, azóta még jobban szeretek elidőzni ennél az életképnél. Ahogyan jelértékű számunkra az, hogy két egymást szerető, egymást minden élethelyzetben elfogadó ember hordozta és gondozta Jézust emberi életének ugyancsak rögzös kezdeteinél, és hozzánk hasonlóan ő is kiszolgáltatott, síró kisgyermekként érkezett a világba, úgy mindig reméltem, hogy

tényleg **közénk** jött, nem egy kietlen helyre, hanem igazi családközösségbe.

Tény, hogy az a bizonyos betlehemi fogadó, ahol az Írás szerint nem volt számukra hely, tehát az úgynevezett **kataluma**, nem más, mint az akkori lakóház emeleti területe, ahonnan a vendégszoba nyílt. (A **Vulgata** egy félrefordítása folytán értelmezheték fogadónak.) Az természetesen meglehet, hogy József rokonainál (hiszen betlehemi származású volt) a népszámlálás idején már nem maradt hely a katalumában, hanem csak a földszinten, ahol a tárolóhelyiség, a konyha és az állatok éjszakai pihenőhelye volt. Ott talán tényleg nem lehetett hová fektetni a gyermeket. De életszerű az is, hogy egy család házában azért akad valahol egy bölcső.

A görög **pathné** szó jelöli ugyanis azt a helyet, ahová Mária a kis Jézust fektette, ez pedig jelentése szerint lehet jászol, teknő, de akár bölcső is. (Az pedig minden családban magától értetődő, hogy egy igazi otthonban van minden, ha nem is mindig tudjuk, hogy hol...) Ebből a szempontból érdekes lehet a bölcsék látogatása is, hiszen ők „a házba” térnek be, nem egy istállóba: „Bementek a házba, meglátták a gyermeket anyjával, Máriával, és leborulva imádták őt. Kinyitották kincsesládáikat, és ajándékokat adtak neki: aranyat, tömjént és mirhát.” (Mt 2,11,15)

Szeretem így szemlélni a karácsonyi istállót.

Ez a mi otthonunk, amit megoszthatunk a Szent Családdal. Így már nálunk is megszülethet a Megváltó.

– Jaj, ne! Itt? Ebben a rendetlenségben? Még felmosni sem jutott időnk, a mosatlan edény is halomban áll! Az ablakokat sem pucoltuk meg idén! És a

lelkem vendégszobája – enyhén szólva – nem éppen „tisztaszoba” – gondolhatjuk. – Mégis, van-e hely nálatok? – kérdezné az aggó Mária. – Nem baj, ha kissé kuszák a körülmények! Láttam már családi otthont hétköznap! Tudjátok, jó lenne, ha ebben a nehéz órában mégsem maradnánk magunkra, jó lenne veletek együtt lenni.

Ha ilyenkor kinyitjuk a szívünket – ha nem is a főbejáratú vendégszobát, hanem legalább a korlátainkkal, botlásainkkal teli, istálló állapotúnak érzett lelkünk „hátsó ajtaját” (Klaus Hemmerle) –, akkor a bennünk lévő jelentéktelenben is megszülethet az Élet. A menny leszáll a földre, és a családunk otthont ad neki. Az angyalszóra kuszaságaink elsimulnak, görcseink feloldódnak, újra átöleljük egymást, és békesség költözik immár közös otthonunkba. Ő nekünk adja magát, és befogadva őt mi is, így is, szegényen, istállós egyszerűségünkben is ajándékká válhatunk egymás számára.

Húsvétkor a templomból hazavisszük a feltámadás ki nem beszélhető örömhírét. Karácsonykor fordítva történhet mindez. Az otthonainkba költözött titokzatos, hálás örömmel a szívünkben megyünk a templomba.

Minden karácsonykor újból és újból esélyt kapunk ennek a magunkban hordozott, talán legföltettebb titkunknak az átélésére: hogy igenis létezik az a bensőséges béke és csend, ahol az egyszerű, őszinte találkozásokban, a családi, testvéri közösségben megtapasztalhatjuk a közénk szállt Istent.

Ez a sejtjeink egyik alaprengése, amelyre, mint hangszerek, hangolva vagyunk. Ebből születik a családgyház, csakúgy, mint az ősegyház idején, amikor „a kenyértörést házanként végezték” (ApCsel 2,46).

Ratzinger bíboros egy 1969-ben elhangzott rádiónyilatkozatában, majd 1979-ben megjelent, *A mustármag reménye* című könyvében ezt vizionálta a jövő Egyházáról: „Az Egyház bensőségebbé válik. (...) Szegény lesz, a kicsinyek Egyháza. (...) De a sokféle leválás megpróbáltatása után a bensőségebb és leegyszerűsödött Egyházból nagy erő fog kiáradni. Ugyanis abban az apróra megtervezett világban az emberek kimondhatatlanul magányosak lesznek. Majd ha Isten már egészen eltűnt, megtapasztalják teljes és borzasztó szegénységüket. Akkor majd a hívők kis közösségét mint valami egészen újszerűt fogják fölfedezni, mint reményt, ami őket is

érinti, mint választ, amit után titkon mindig sóvárogtak.” (Joseph Ratzinger: A mustármag reménye, Eisenstadt, 1979, p. 139.)

„Az otthonod ott van, ahol valaki szeretné, ha tovább maradnál” – írja Stephen King, napjaink egyik legolvasottabb szerzője. Legyen a családjunk a gyermekké lett Jézus otthona, ahol mindannyian azt szeretnénk, hogy tovább maradjon. Akkor is „velünk vacsorázzon”, amikor a házakról és az utcákról lekerülnek az ünnepi fényfüzerek, és az üzletekben a *Csendes éj* dallamait újra felváltja az alapzaj.

Hívjuk, várjuk, fogadjuk mindennap, ne csak karácsonykor, hogy otthon érezze magát nálunk! Hiszen él az ígélet: Emmanuelnek hívják, ami azt jelenti: Velünk az Isten. Fotó: metmuseum.org (Lorenzo Monaco: Jézus születése, 1406–1410); portré: Lambert Attila

Az Atya és családja...

Emberileg nézve az Úr Jézusnak sem volt felhőtlen gyermekora. Vizsgálhatjuk a születés körülményeit, a menekülést, azt, hogy „csak” nevelőapja volt, de testvér sem adatott, és a szülőkről való leválás sem ment nehézség nélkül: lásd a tizenkét éves Jézus elvesztése és megtalálása. Ez utóbbiról olvasunk Szentcsalád vasárnapján Lukács evangélista beszámolójában, a szerző Sebestyén Péter tollából.

A zsidó fiúk tizenhárom éves és egy napos korukban váltak nagykorúvá. Ettől kezdve kötelezte őket a Törvény és lettek a parancsolat fiai (bar micva). A rabbik azon is vitakoztak, hogy az évente előírt templomlátogatás kötelezi-e a nőket és a gyermekeket. Mindenesetre Jézust tizenkét évesen szülei felviszik Jeruzsálembe. A nyolcnapos ünnepi tolongás alatt nem is tűnik furcsának, hogy a gyermek valahol elmarad. Amikor háromnapos keresés után rátalálnak, ott ül a templomban, a tanítók között, hallgatja és kérdezi őket. „Egy kérdés a betoppanó szülőknek is jutott: – Nem tudtátok, hogy Atyám dolgaiban kell lennem? A történet végül meglepő fordulatot vesz: hazament velük Názáretbe, és engedelmessé vált nekik. Az a Jézus azonban már nem az a Jézus, aki a zarándoklatra feljött.

Furcsa paradoxon, a tizenkét éves, felnőtté vált Jézusnál már látszik, hogy kész a nyilvános szereplésre, mégis hazamegy, és a családban marad. Akinek az Atyja házában és az ő dolgaiban kell lennie, az még tizennyolc évig dolgozik egy szűk és sötét ácsműhelyben... Ha meggondoljuk, minden egyes nyilvánosan működő évére tíz – családban eltöltött – esztendő jut. És ez nem elvesztegetett idő, hiszen közben növekedett bölcsességben Isten és az emberek előtt” – írja Juhász Ferenc. Isten azért lett emberré Jézus Krisztusban, hogy átélje a legnyomorúságosabb élethelyzeteket, tudja, mit jelent az árvaság, a szétszakított család, a szegénység és a kiszolgáltatottság. Ezzel mutatta meg, hogy minden helyzetben kereshető és megtalálható az Atya akarata. Az egyszerű názáreti otthon az ő számára a szeretet, a befogadás, az istendicséret helye lett. Vajon ma családjainkban keressük Isten akarátát? Az édesanya és az édesapa kutatják, mi a

szándéka a gyermekkel Istennek? Sok szülő nincs is tudatában, hogy miközben „mindent” megtesz gyermekéért, elveszíti nemcsak gyermekét, hanem Istent is. És aztán egyre nehezebben találja meg...

Szentcsalád vasárnapján egyházunk a minden oldalról támadott, válságba került családot helyezi előtérbe. De mint ahogy Jézus, ugyanúgy az egyház sem misztifikálja, hanem a maga szentségében és pótolhatatlanságában mutatja fel.

Amikor családi krízisekről, konfliktusokról, le- és elválásokról esik szó, talán a köztudatba is érdemes lenne bevinni újra a család felbecsülhetetlen értékét és szerepét. Család nélkül nincs egészséges személyiség. Család az a „kis egyház”, ahol elsajátítjuk az élet titkait, megtanulunk szeretni és elfogadni, megbocsátani, egymást felsegíteni, örülni Isten ingyenes ajándékainak. Nem elég siránkozni, hogy milyen a világ, mennyi veszély fenyegeti gyermekünket, vagy hogy csak a jogok a divatosak, és a szülő lassanként tehetetlen a körülményekkel, iskolával, számítógéppel, médiával szemben –, hanem, igenis meg kell találnunk Jézusban és szent családjában azt az erőforrást, amelynek segítségével pozitív, előremutató, hatékony és örökké érvényes példái lehetünk az Isten akarata szerinti életnek.

Gyermekeinket, fiataljainkat már idejekorán föl kell készítenünk az önzetlen szeretetre, a családalapításhoz szükséges erények elsajátítására: az alkalmazkodásra, az állhatatos türelemre, a kitartó munkára, a helyes idő- és pénzbeosztásra, az Isten jelenlétében eltöltött napi program kialakítására. Gyermekeink is azon az úton fognak járni, amelyet nekik kitapostunk. Vagy megeshet az is, hogy abból az elrontott modellből, amelyre nekünk futotta, nem kérnek majd...

Szent Család vasárnapja páratlan alkalom családtagjaink „újra felfedezésére”. A szent családtagok példája lelkesítsen minket ebben is.

Tízféle mód hálánk kifejezésére

November hónap 25-e nem csak Alexandriai Szent Katalin emléknapja, hanem az Egyesült Államok egyik legfontosabb ünnepe is. A hagyomány szerint a betakarítás után az emberek ekkor mondanak köszönetet az Úrnak a termésért. Hálaadás napján az amerikaiak az ebédlőasztalhoz gyűlnek, hogy hálát adjanak a bőségért, amelyet kiváltságosként élvezhetnek. Nálunk is egyre többen ismerik már a Thanksgiving elnevezést, de mi nem azzal a szándékkal írunk róla, hogy még egy amerikai ünnepet akarjunk itthon meghonosítani. Nem szükséges ahhoz pulyka vagy más finomság, hogy hálásak legyünk. És olyan sok mindenért mondhatunk köszönetet. Hogy milyen formában tehetjük ezt, azt veszi számba a Franciscan media alábbi írása.

Mosolyogjunk! A családunkra, a munkatársainkra, az idegenekre. Mosolyogjunk a buszsofőrré, a pénztárosra, arra a fickóra, aki átmegy az utcán, miközben mi a stoptáblánál várakozunk. A belső öröm kimutatása és kifelé sugárzása a legegyszerűbb, legvilágosabb módja lehet annak, hogy megmutassuk, örülünk, hogy egy újabb napot töltünk itt a földön.

Imádkozzunk! Legtöbbször gyerekkorunk óta tudjuk, hogy azoknak az embereknek, akikkel kapcsolatba kerülünk “kérem”-et és “köszönöm”-öt kell mondani. De vajon milyen gyakran jut eszünkbe, hogy köszönetet mondjunk Istennek, aki nélkül ez a csodálatos világ nem létezne? Soha nem tudjuk eléggé megköszönni Istennek, és ez így rendben is van. Isten mindössze egy egyszerű imát, egy szívből jövő köszönetet akar hallani.

Adjunk! Ha ezeket a szavakat olvasod, valószínűleg elég jól élsz, és több mindened van, mint amennyire szükséged lenne. Mi itt a Ferences Médianál mindannyian tudjuk, hogy ez így van! Mit adhatunk oda a dolgaink közül másoknak? Milyen pénzt, erőforrásokat és vagyontárgyakat veszünk természetesnek, holott mások számára éppen ezek jelenthetnék a változást?

Szolgáljunk! Az egyik legnagyobb dolog, amit másokért tehetünk, az az, ha az időnket adjuk. Akár ételt osztunk egy szeretetkonyhán, akár meghallgatjuk rászoruló barátunkat, ezzel a szolgálattal Krisztussal járunk együtt és hálás tanúságot teszünk.

Osszuk meg! Még az anyagilag szegények is gyakran rendelkeznek két olyan ajándékkal, amely felett könnyű átsiklani: bölcsességben és tapasztalatban gazdagok. És mi milyen tudást halmoztunk fel, amely esetleg megváltoztathatja egy fiatal életét? Milyen nehezen megszerzett, tanulságos leckéket tudunk szeretettel megosztani és átadni, hogy kifejezzük hálánkat mindazért, amire az élet tanított minket?

Szeressünk! Amink van, az azért van, mert Isten szeret minket. Ez valóban ilyen egyszerű. Hatalmunkban áll, hogy másokkal való kapcsolatainkban ezt a szeretetet visszatükrözzük és felnagyítsuk.

Emlékezzünk! A család és a barátok a legszebb áldások, amelyeket Isten ad nekünk. Ha egy szerettünket elveszítjük, kedves emlékeinket annak jeleként idézzük fel, hogy milyen nagyra értékeltük annak a személynek az életünkben betöltött helyét, és mennyivel gazdagabb lett általa az életünk.

Emlékeztessünk! Könnyű negatívnak lenni, különösen akkor, ha hozzánk közel álló emberek küzdenek. És ki ne küzdött volna közülünk az elmúlt két évben? Néha mindannyiunknak csak arra van szükségünk, hogy egy kicsit megbökjenek, emlékeztessenek arra, hogy milyen jó dolgunk is van valójában. Szóval rajta, nyissuk ki csak a szelepet és panaszkodjunk – de ne felejtjük el ezt ellensúlyozni azzal, hogy eszünkbe juttatjuk: naponta több ezer dolog megy jól mindannyiunknak.

Írjunk! Nem különösebben új ötlet egy hálanapló vezetése, de hát éppen azért létezik ilyen már régóta, mert jó ötlet! Minden nap jegyezzük fel legalább egy dolgot, amiért hálásak vagyunk. Nagy az esély arra, hogy ha egyszer elkezdjük a naplóvezetést, nem akarjuk majd abbahagyni.

Beszélgjünk! A legkézenfekvőbbet hagytuk a végére. Annyira alapvető, és annyira hatásos! Mondjuk ki azt a szót, hogy „köszönöm”, olyan gyakran, amennyire ez emberileg csak lehetséges. Tényleg, meguntuk már valaha is, ha ezt a szót hallottuk? **Fordította: Solymosi Judit.**

Jézus levele Karácsonyra

Kedves Barátom! Mint tudod, közeledik a születésnapom. Megtiszteltetés számomra, hogy minden évben ünnepséget rendeznek, és úgy tűnik, ez idén is így lesz. Nagyon sok ember vásárol sokat, rengeteg a külön erre az alkalomra szóló rádió- és TV-műsor, hirdetések, reklámok, és a világ minden pontján arról beszélnek, hogy születésnapom egyre közeledik. Igazán nagyon jó érzés tudni, hogy legalább egyszer egy évben sok ember gondol rám. Amint tudjátok, születésnapomra való emlékezés sok évvel ezelőtt kezdődött. Az első időkben még úgy tűnt, hogy az emberek egy része értette, és hálás volt mindazért, amit értük tettem, de manapság egyre inkább úgy látszik, hogy alig akad, aki tudja az okát az ünneplésnek. Mindenhol összejönnek az emberek, családok, barátok, és

nagyon kellemesen érzik magukat, de valójában nem tudják, nem értik, és nem is keresik az ünnep valódi jelentőségét.

Emlékszem, az elmúlt évben is volt egy hely, ahol hatalmas lakomát rendeztek a tiszteletemre. Az asztal roskadásig tele volt ízletes ételekkel, gyümölcsökkel, édességekkel. Tökéletesen díszített helyiségekben sok-sok gyönyörűen becsomagolt ajándék várta gazdáját. S tudjátok, mi történt? Meg sem hívtak! Pedig én voltam az ünnepség díszvendége, mégsem küldtek meghívót. Miattam volt az egész összejövétel, a sok dísz, és minden egyéb, és amikor maga az ünneplés elkezdődött, én kívül maradtam, bezárták előttem az ajtót. Pedig be akartam menni, velük lenni, együtt ünnepelni...

Habár az igazság az, hogy mindez nem lepett meg, hiszen az elmúlt néhány évben sokan bezárták előttem az ajtót. Mivel nem hívtak meg, hát úgy döntöttem, hogy titokban megyek be, minden zaj nélkül, és csendesen megállok az egyik sarokban. Mindenki nagyon jól érezte magát, ittak, ettek, beszélgettek, vicceltek, nevettek, és hatalmas jókedvük volt. Aztán az emberek körülállták a karácsonyfát, és átölelték egymást. Én is kitártam a karomat, de engem nem ölelt át senki. Aztán nagy várakozással elkezdték osztogatni, és csomagolni az ajándékokat. Végül minden elkelt, és néztem,

vajon nekem van-e valami – de nem, én nem kaptam semmit. Te hogyan éreznéd magad, ha a születésnapodon mindenki kapna ajándékot, csak éppen te nem?

Megértettem, hogy nemkívánatos személy vagyok saját születésnapom emlékünnepe, és csendben elhagytam a helyiséget. És tudjátok, ez minden évben rosszabb és rosszabb. Az embereket csak az étel, az ital, az ajándékok, az összejövetelek érdeklik, és alig néhányan emlékeznek rám. Pedig én annyira szeretném, ha ezen a karácsonyon beengednének engem az életükbe! Nagyon szeretném, ha felismernék a tényt, hogy több mint kétezer évvel ezelőtt azért jöttem el erre a világra, hogy megmentsem őket. Csak annyit szeretnék, hogy ezt teljes szívvel elhiggyék, és beengedjenek az életükbe.

Valamit szeretnék megosztani veletek, különösen arra való tekintettel, hogy jó néhányan tudjátok az ünnep igazi értelmét. Hamarosan rendezek én is egy saját ünnepséget: látványosat, hatalmasat, amelyet soha senki még elképzelni sem volt képes. Most még dolgozom rajta. Már küldöm a meghívókat – Te is kaptál már, személyesen. Remélem, észrevetted a sokféle invitálás között, s nem dobtad el...

Kérlek, feltétlenül jelezz vissza, részt akarsz-e venni az ünnepségemen, foglalhatok-e egy helyet a számodra? Beírhatom-e a nevedet aranybetűkkel a vendégkönyvembe? Az ünnepségemen ugyanis csak azok jelenhetnek meg, akiknek nevei ott szerepelnek. Sok vendéget várok. Akik elvesztették vagy eldobták a meghívókat, el sem jönnek – kár értük! Akik nem válaszolnak a meghívásra, azok hiába jönnek, nem lesz helyük, kívül maradnak. Nagyon lesújt minden ilyen elmaradás...

Kérlek, készülj és válaszolj, mert így, amikor mindent előkészítettem, te is részese lehetsz az én csodálatos ünnepségemnek. A találkozás reményében szeretettel üdvözöllek: **Jézus Krisztus**

*A levél természetesen nem Jézustól származik, a Szentírás nem tartalmazza. Ez csupán egy lelkes hívő tollából született, melynek üzenete gondolatébresztő reflexió. /Advent Katolikus.ma/

IGAZI ADVENTI GONDOLATOK

Jó dolog jónak lenni, nem azért, mert megköszönik, hanem egyszerűen jó jónak lenni. A kút, melynek vizét merik folyamatosan, újratelik, él, életet ad, adja a vizét. Az a kút, melynek nem merik vizét, lassan kiszárad. Akkor van vize, ha ad.

Ha önmagunkat nem tudjuk szeretettel adni, meghalunk. A kút vizét minél gyakrabban merik, annál többször feltelik, a hajszálereken szivároghatva a víz feltölti a kútat. Amikor nem merik a vizet, akkor pangani kezd a kútban az élet, a hajszálerek betömődnek, beomlanak, lassan már nem fog a víz vándorolni a mélyebb pont felé a föld alatt.

Az évek alatt a nap heve lassan kiszárítja a kútban levő vizet. Ahonnan elköltözik az ember, ott meghal a kút, mert nem adhatja önmagát.

Nem kell félnünk, ha adunk. Nem kell félnünk attól, hogy szeretünk, hogy jók vagyunk, hogy áldozatokat hozunk egymásért. Mink van, mit nem kaptunk? Isten áldását oda árássa, ahonnan az tovább is csörgedezik.

Az ember nem arra született, hogy gyűjtőmedence legyen, és önmagáért éljen, hanem, hogy Isten áldása, kegyelme, jósága rajta keresztül áradva, folyjon tovább. Szeress, és add magad, nagylelkűséggel úgy sem tudod felülmúlni az Urat!

Arra születünk, hogy mi is ajándékokká váljunk, ajándékot osszunk. Minden, amid van, vagy a szereteted hordozója, s akkor szárnyaddá válik, az égbe röpít. Vagy meddő súly, bőrönd, amit hurocolsz, s önzéssel, minden lépésedet keservessé teszed, fáradtan ezért lihegsz.

Amit szeretetből odaajándékozol gyermekednek, társadnak, nemzedednek, az örökre a tied marad!

Böjte Csaba

Domonkosok – a szó emberei

Kecskeméten újjáalakult a domonkos világi harmadrend közössége

Október 17-én, a Piarista Plébánia egyik termében tartottuk az első találkozóinkat. Tapodi Ildikó, rendi nevén Mónika szervezte meg az alkalmat, ahova Kerekegyházáról ketten mentünk, Rozsnyóiné Margó örökfogadalmas, harmadrendi domonkos, és én, ideiglenes fogadalmas. Kecskeméten találkoztunk még négy érdeklődő testvérrel, akik szívesen csatlakoznának a domonkos családjához. A kecskeméti közösség a kerekegyházi csoporthoz fog csatlakozni, mivel a mi csoportunk – még Rozsnyói Zoltán vezetésével – részesült, a működéshez szükséges püspöki engedélyben. Találkozóinkat péntek délutánonként tartjuk Kecskeméten, a Piarista Plébánián. Közös imádság, zsolozsma és lelki beszélgetés tölti ki azt a két órát, amíg együtt vagyunk. A világban pedig igyekszünk megélni a domonkos küldetést, aminek a lényege, szemlélni az isteni igazságokat és a szemlélteteket továbbadni szűkebb és tágabb környezetünknek. Tanítani szavakkal és életpéldánkkal, imádkozni az emberekért, mindazokért, akik szenvednek, akik Istentől eltávolodva élik életüket.

Mongyi Kornélia

Hogyan érezzük jobban magunkat?

Íme néhány gyors és egyszerű megoldás, amellyel alapvetően átalakíthatjuk negatív viselkedésünket és érzéseinket, különösen az ünnepek előtti hajrában jól jöhetnek az alábbi gondolatok.

Az élet egyik öröme az a sok különböző fajta érzélem, amelyet érzünk. A helyzettől függően ezek akár egy órán belül is változhatnak, a rövid kirobbanó örömtől egészen a hosszan elhúzódó szorongásig.

Természetesen, ha ezek az érzések inkább pozitívak, örülünk, és megőrizzük őket. Ha viszont inkább negatívak, fontos, hogy foglalkozzunk velük, mielőtt káros következményeik lennének az egészségünkre.

Ezért készítettünk egy listát néhány gyakori negatív érzésről és egyszerű javaslatról, hogyan küzdhetünk ellenük hatékonyan és különösebb ráfordítás nélkül. Reméljük, hogy ezek az ötletek segítenek feloldani azokat az átmeneti rossz pillanatainkat, amelyek néha mindannyiunkat hatalmukba kerítenek. Természetesen, ha hosszan tartó szorongást, depressziót, vagy bármilyen mentális betegség tüneteit érezzük, mindenképpen kérjük orvos, terapeuta vagy más szakember segítségét. Egyetlen telefonhívás nagy segítséget jelenthet!

1. Düh

Ha tele vagy dühös indulattal, kiabálás helyett kezdj el énekelni. Az éneklésről azt tartják, hogy a pozitív mentális egészség megőrzésének az egyik eszköze, ugyanakkor kitűnő módja a düh kezelésének is.

Egy indiai tanulmány – mely arról szól, hogy a zene milyen szerepet tölt be a düh kezelésében -, alátámasztja a zene pozitív hatását erre az érzésre. És figyelembe véve a dühbe fektetett energiát, ha helyette annak a kiéneklésére koncentrálsz, talán több örömet szerzel a körülötted élőknek.

2. Kiegészítés

Ha úgy érzed, hogy már semmit sem tudsz adni, az ösztöneid talán azt súgják, hogy bújj a paplan alá és rejtőzz el a világ elől. Hiszen a semmittevéshez kevés energia kell.

Ezzel szemben, habár ez ellentmond az ösztöneidnek, húzz cipőt és sétálj egy nagyot. Amikor kiegészítettnek érzed magad, a mozgás „egy kognitív regeneráló stratégiát biztosít, amely segít helyreállítani a kognitív folyamatokat és a központi idegrendszert” – magyarázza a Neurovine.

A jó hír az, hogy egy harminc perces mozgás (ebben az esetben egy tempós séta) szinte azonnal javít a hangulatodon. És ha nagyon túlterhelt vagy, a napi mozgás javítani tudja a hangulatot, a kognitív képességet, az alvást, az önbizalmat, a motivációt, és csökkenti a stresszt és a dühöt is. Gondolj bele: *A muzsika hangja* c. filmben Mária örömteli és energiadús volt, talán azért, mert szeretett énekelni hegymászás közben!

3. Túltolt aggodalmaskodás

Ha nem tudod kikapcsolni az agyadat, ragadj tollat és írd le. Már maga a tény, hogy a gondolataidat papírra veted, segít a lelassulásban és abban, hogy a gondolataidra és érzéseidre figyelj. Mihelyt leírod, azonnal realisabban látod őket és hatékonyabb választ tudsz adni rájuk.

4. Szorongás

A szorongás lassan kerít hatalmába, és teljesen elerőtlenít. Ha hosszan elhúzódó, nagy mértékű szorongástól szenvedsz, szükséges lehet az orvosi segítség. De ha csak enyhébb stresszrohamokról van szó, a légzési gyakorlatok segíthetnek. Jó néhány alkalmazás és online eszköz áll a rendelkezésünkre, de a brit NHS egészségügyi szolgálat által javasolt légzőgyakorlatok csak néhány percig tartanak és nagyon hatékonyak lehetnek.

5. Bánat

A hálaadás egy olyan gyakorlat, amelynek valóban pozitív hatása van az életünkre, és egy olyan cselekedet, melyet nagyon sok szent végzett a katolikus egyházban – Lisieux-i Szent Teréz egy jó példa. Ha azokra a kis dolgokra koncentrálsz, melyek az életet csodálatossá teszik, a negatív, borús gondolatok gyorsan szertefoszlanak.

6. Lustaság

Néha jól jön egy „semmittevő” nap, de ha dolgozod van, és nincs vesztegetni való időd, ugorj a zuhany alá. Ne nem egy kellemesen meleg zuhanyra gondolunk, hanem inkább egy „felébresztően” hideg záporra.

Tudományosan bizonyított, hogy a hideg zuhany növeli az energiaszintet, utána tisztábban tudsz gondolkodni és jobban összpontosítasz. De ha nem vagy elég bátor – főleg így a tél közeledtével – legalább az arcodat mosd meg hideg vízzel.

7. Türelmetlenség

Elég frusztráló tud lenni, ha a dolgok nem mennek abban az ütemben, ahogyan remélted. Mindamellet, ha türelmetlen vagy, fontos, hogy számba vedd, amit már ténylegesen elértél – beismerem, ez elég nehéz, ha órák óta a dugóban ücsörögsz. Persze ezt az időt érdekes podcastok hallgatásával, a napod átgondolásával is töltheted, vagy komolyan körbe nézhetsz a környezetemben, illetve (és ez a legjobb) imádkozhatsz és kérheted a türelem kegyelmét is.
Fordította: Tüskés Tünde Forrás: Aleteia

Historia Domus

Zsinatolunk – a missziós lelkület és az együttműködés elmélyítése

Valamikor a 2025. február elején, az Egyháztanács soros összejövételén Hajdú Oszkártól hangzott el az a gondolat, hogy *a feladatokat találkozásá téve, sokkal könnyebb minden*. A beszélgetés elindult e mondat nyomán, a gondolat javaslatot, a javaslat újabb gondolatot szült, és végül Ruskó Norbert plébános úr javaslatára a közös gondolkodás folytatására kijelöltük az első Kerek-egyházi Egyházközségi Zsinati megbeszélés időpontját.

Akkor talán a lelkesedésnél csak a bizonytalanság volt nagyobb a tanácsosokban, hogyan is és mit is csináljunk, hogyan is kezdjük hozzá... Talán örült is mindenki a távolabbi időpontnak: „addigra majd csak megszületik bennünk a *hogyan*”.

2025. Március 31-én megtartottuk az **első zsinati találkozót**. Harminc körüli létszámmal voltunk jelen, nagyon sok minden (javaslat, ötlet, terv, öröm, bánat, segítségkérés, felajánlás, ..) elhangzott. Első alkalommal arra futotta az idő, hogy egy körben mindenki megszólaljon. Bár voltak eltérő vélemények, abban mindenki egyet értett, hogy Krisztus Kerek-egyházi egyházáért közö-

sen kell gondolkodnunk és együtt kell tennünk. Arra jutottunk, hogy a **lényegét megtartva, a korunk emberére szabott új formákat kell keresnünk**, hogy a találkozások és az egyházközségi programok ne üresedjenek ki, és nem lépjen a személyes kapcsolatok (legyen az Isten-ember, vagy ember-ember) helyébe a megszokás porosodó fásultsága.

Májusban kikerül a templomban két kérdőív: az egyik a rendszeres templomba járóknak (Megújulási kérdőív), a másik a még keresőknek szánt (Evangelizációs kérdőív), hogy a javaslatokat és a segítő felajánlásokat minél szélesebb körben megismerhessük.

Második zsinati találkozást júniusban találoztunk, akkor meghatároztunk egy közös szabályrendszert, amit mindenki elfogadott, ennek jeléül alá is írt. Ekkor össze írtuk a kérdőíveken beérkezőket. Az összegyűjtött javaslatok alapján munkacsoportokat alakítottunk és a javaslatokat, témákat feldolgozásra a munkacsoportoknak átadtuk.

Munkacsoportok (és koordinátoruk) a következők: Liturgia élőbbé tétele (Bíber Gyöngyi), Profán programok (Hartmann-Rozsnyói Dóra), Családbarát templom és közösségi tér (Weninger Konrád), Online jelenlét (Kiss László). Elkezdtek összeírni az erősségeinket és a közösségeinket. Ezzel elindultunk **missziós lelkület és az együttműködés elmélyítése** felé. És ez mindenkinek jól esett. ☺

A Kerekegyházán elindult zsinatolás híre (spontán indult, mégis a nagy szinódusi folyamatba illeszkedik) felkeltette a Parázs Központból Néma Atilláék figyelmét is, és megfigyelőként a nyári folyamán csatlakoztak a közös gondolkodáshoz. Talán így szólt a nagy kérdés: hogyan tudunk a fásult, olykor követelőző templomba járó emberekből (fogyasztókból), evangelizációs közösséget csinálni? Hogyan tudunk hiteles vonzó keresztény közösség lenni, ahol jó lenni, ahova szívesen csatlakoznak? (Sok támogató anyag megtalálható a <https://www.parazskozpont.hu/> és <https://megujul.hu/> oldalakon.)

Harmadik zsinati találkozás augusztus elején volt. A nyári szabadságok ideje inkább a tervezés és gondolkodás, mint a tettek ideje volt. A megbeszéléseken áttekintettük a munkacsoportok munkáját és megterveztük és össze raktuk az őszi feladatokat és programokat. Azt tapasztaltuk, hogy a közös tervezés során erősödött az együttműködés, az egymásra figyelés, az elfogadás és a szeretet. Ekkor az ötödik munkacsoport is megalakult: Zenei szolgálat, Orgona csapat (Czigányné Turi Krisztina).

Negyedik zsinati találkozást november elején találoztunk. Megkerestük és tudatosan ráirányítottuk a figyelmet az elindult folyamat eredményeire, tanulságaira: Tudatos szolgálat erősödött; Személyes meghívás alapon működik jól minden; Takarítás csütörtökre áthelyezése jót tett; Szenvedés közösséget teremt: közös ima a betegekért felemelő; Cserkészlet elindulása; Szentségimádás erősödése; stb.... Személyes megosztásokban elhangzott: „*zizeg a közösség*”, „*jobban érzem magam*”, „*nyitottabb vagyok, az új ötletre nagyobb befogadás van bennem*”.

A munka a negyedik találkozó után folyt tovább: Nyitott mézeskalács díszítés nagyon jól sikerült. Egy formabontó ovis mise indult útnak, ahol Norbi atya, óvónők és hitoktatók (valamint a fiatal házascsoport tagjai) a lényegét megtartva, a kicsi gyerekekre szabott formát adtak a Szentmisének. Mindenképp meg kell említeni a Vers Estet, amely bensőséges hangulatú volt.

Akinek van kedve a közös munkához, 2026.02.09-én este csatlakozhat a kerekegyházi zsinat ötödik találkozásához.

Ifj. Rozsnyói Zoltán

Zsinat? Szinódus?

Zsinat szó ismerős mindenkinek, hiszen történelemből és hittanból is tanultunk az egyházatyák zsinatairól és biztosan mindenkinek ismerősen hangzik a II. Vatikáni Zsinat (1962-1965) amelynek a reformjai szerint élünk.

A szinodalitás a katolikus egyházban használt fogalom, amely a közös utat, a közös tanácskozást, megvitatást és döntéshozatalt jelenti. Nem csupán egy eseményt (például egy szinódust, azaz zsinatot) takar, hanem az egyház életét és küldetését jellemző sajátos stílust, hozzáállást és működési módot.

Már Szent Pál (1Kor 12:14-21.) felhívja a figyelmet arra, hogy a test (egyház) nem egy tagból áll, hanem sokból. Ha a kéz azt mondaná, hogy nincs rá szükség, vagy ha a test csak egyetlen szervből állna, akkor nem lenne működőképes. Mai korban tudatosítani kell, hogy téves az a gondolkodás, hogy „*a pap dolgozik, a hívek meg kegyesen elviselik*”. Közös evangelizációs küldetésünk van, az egyház testének tagjaiként meg van a saját feladatunk.

Az Úrral való egység imája két olvasatú, mert szól az imádkozó és Jézus elmélyülő kapcsolatáról, ugyanakkor a közösségről is, így tökéletesen kifejezi a szinodalitás lényegét. (Alapja a személyes hit és elköteleződés, megjelenése a közösségi együttműködés.)

Imádott Jézusom!

Lábunk együtt járjon, kezünk együtt gyűjtsön, szívünk együtt dobbanjon, bensőnk együtt érezzen, elménk gondolata egy legyen, fülünk együtt figyeljen a csöndességre, szemünk egymásba nézzen és tekintetünk összeforrjon, ajkunk együtt könyörögjön az Örök Atyához irgalomért! Amen.

A szinodalitás, mint "együtt járás", szorosan összefügg a keresztény egység (ökumenizmus) eszméjével is. Ferenc pápa hangsúlyozta, hogy a szinodalitás útja egyúttal az egység útja is.

Az ima szövege, amely a Szeretetláng Mozgalom alapimádsága, pontosan ezt a közös cselekvést és a Krisztussal való egységet fogalmazza meg:

"Lábunk együtt járjon" – ez a közös utat (szinodalitás) fejezi ki.

"Kezünk együtt gyűjtsön" – a közös küldetést és a részvételt (misszió) jelenti.

"Szívünk együtt dobbanjon", "Elmének gondolata egy legyen" – a közösséget és a Szentlélek általi egységet hangsúlyozza. Ez az ima a szinodális életmód lelki alapját is megadja: Isten népe együtt halad előre, imádságban, párbeszédben és kölcsönös meghallgatásban, hogy egy szívvel-lélekkel tegyenek tanúságot a világban.

Fohász a jövő egyházáért

„Alapítónk, Jézus Krisztus, alakítsd egyházadat – és benne minket is itt és most – szíved szerinti befogadó, megtartó, szent, tanulékony munkatársi közösségé. Amen.” forrás: <https://megujul.hu/>

Lejegyezte: ifj.Rozsnyói Zoltán és Ivett, Hartmann-Rozsnyói Dóra

Közösségi programjaink Adventben

Az egyházközségen folyó, annak megújulását célzó megbeszéléseken, ún. zsinati üléseken fontos pont volt az egyházközségben olyan programok szervezése, melyek célja egyrészt az evangelizáció, másrészt a közösségi összetartozás érzésének, élményének megélése. Fókuszunk így a kapcsolódás, a közösségeként való működésünk megélése volt.

Ennek fényében két programot szerveztünk Adventre időzítve, az egyik a gyerekeket célozta, mely egy mézeskalács díszítés volt november 29-én délelőtt a Szent Imre otthonban. Kézműveskedtünk, mézest díszítettünk és közös énekléssel zártuk a délelőttöt. Rengeteg segítővel, hitoktatókkal, anyukákkal, családokkal kiegészülve egy szuper program volt, ami azt hiszem kicsiknek és nagyoknak is élményt adott.

A másik, már felnőtteknek szánt programunk az Adventi vers-est volt. Nem egy nagy létszámban jöttünk össze, de azt hiszem ezután azt kell mondanom, nem csak a létszámon múlik egy program, esemény sikeressége. Nagyon meghitt, igazán bensőséges és megható este volt. Személyes megosztásokkal, sok elérzékenyült pillanattal, fantasztikus forralt borral, sütikkel egy igazi megállás volt az adventi időszakban, amikor tényleg egy kicsit hagytuk megérkezni magunkat, az érzéseinket erre az időszakra. Hálás vagyok minden segítőnek, aki a munkájával, süteménnyel, vidámságával vagy akár a támogató mosolyával a közösségért tett.

Hartmann-Rozsnyói Dóra

Az „Úr Lelke Üzen” egyházközségi újságunk karácsonyi lapszámában elkezdjük az egyházközségi zsinatoláson elfogadott, már működő és új csoportok bemutatását.

Ez alkalommal a **Felnőtt katekézis** csoport mutatkozik be.

A felnőtt katekézis csoport célja a keresztény hit mélyebb megértése, gyakorlása. Ez magában foglalja a hitformálást, a tudatosabb keresztény életet, valamint az Istenhez való személyes és közösségi kapcsolat erősítését, hogy tudatosabbá váljunk keresztény életünkben, és a keresztény örömhírt megértsük, magunkévá tegyék és életté tudjuk váltani. **Ha szívesen jönnél felnőtt katekézis csoportba, akkor örömmel várunk!** Hívjuk a felnőtt testvéreket, fiatalokat és időseket is, hogy havonta egyszer **Minden hónap második keddjén mise után** foglalkozzunk keresztény hitünk legfontosabb témáival. Aki nem érzi a hit boldogságát, vagy egyháza szeretetét, az ismerje meg jobban! **Szólíts meg másokat is!** Ahhoz hogy egy felnőtt katolikus szentségeket kérjen, a legtöbbször szükségük van mások bátorítására. Tőled is függ, hogy missziónk tud-e “misszióálni”, hitünket terjeszteni! Ajánld a környezetekben olyanoknak, akiknél nyitottságot láatsz! Vagy elhívhatod, hogy veled együtt jöjjen...**És Te?** Megelégedsz csupán az imádsággal vagy a szentmisével?

Hívünk és szeretettel várunk bejelentkezés nélkül is közösségi csoportunkba. További információk kérhetők Norbi atyától, vagy Oreskóné Tünde és Imre kíséretől.

Egyházközségi hírek

Esküvő: Bódogh Levente- Ferenczi Fanni, Kövecses László- Czehmeister Erika, Zakar András- Jakubik Antónia, Pirtner Péter- Molnár Ditte, Viglási Zsolt József- Polyák Krisztina, Skribanek Bence- Köves Mira, Kalocsa Márió- Németh Alexandra,

Drenda Ákos- Bötös Bettina Barbara, Deli Ferenc- Kóré Hajnal, Garzó János- Gondos Nikolett.

Kereszteltek: Kerekegyháza

Mikola László (Mikola László- Vizer Csilla), Nyúl Eliza Mira (Nyúl Péter Pál- Dóka Brigitta), Kalmár Kamilla (Kalmár Ferenc- Gyóni Nikolett), Kiss Veronika (Kiss Zoltán- Sipos Eszter), Csontos Teodor Olivér (Csontos Gábor- Juhász Krisztina),

Kalmár Bende (Kalmár József- Juhász Beatrix),

Dorcsák Kamilla (Dorcsák Zoltán- Juhász Marietta),

Abonyi Milton Andor (Abonyi Andor- Said Szelina),

Terenyi Fanni (Terenyi Bálint- Baranyai Emese),

Botos Benett Milán (Botos Roland- Miski Boglárka), Jung Zsófia (Jung Miklós- Török Andrea), Górze Lukács (Górze István- Trepák Fanni), Böröczki Manuella (Böröczki István- Horvát Orsolya), Petró Levente (Petró Lajos- Lovász Ágnes), Pintér Mátyás (Pintér Sándor- Trepák Zsófia).

Kereszteltek: Kunadacs Pongrácz József (Pongrácz József- Pajor Nikoletta),

Németh Eszter (Németh Zoltán- Homoki Zsófia), Varga Léna (Varga László- Aipli Krisztina), Szécsényi Milla Linett (Szécsényi Attila- Nagy Renáta),

Elhunytak:

Szilvási Antalné (Kakulya Irén Ibolya), Makula László, Mezei Károly Tibor, Farkas Gyula,

Zsigó György, Izsák Józsefné (Juhász Judit), Vonnák Józsefné (Veszelszki Katalin),

Horváth Margit, Furdan István, Újvári Ferencné (Földszin Terézia),

Jakab Józsefné (Kozák Amália Zsuzsanna), Váczi Mihályné (Mizsei Aranka),

Dórcsák Tibor Ignáczné (Tari Erzsébet), Teréki Béla, Márki Zoltán.

Szentségekkel ellátva: Kasza Ferencné (Zakar Rozália).

Szegedi Borika

Felelős kiadó: Ruskó Norbert atya, email: ruskonorbert@gmail.com, Plébánia: Kerekegyháza, Fő út 47, Tel: 06-76-371084. **Cikkírók és fotók:** Ruskó Norbert atya, Benkő Máté és családja, Bodor Béláné Lídia, Hartmann- Rozsnyói Dóra, Kaldenekker Olivér, Dr. Kelemen Márk, Dr. Makkos Nándor, Mongyi Kornélia, Oreskó Imre és Tünde, ifj. Rozsnyói Zoltán és Ivett, Szegedi Borbála, Weninger Csilla. **Szerkesztő:** Oreskó Imre, **Nyomdai kivitelezés:** Sztaskó Roland, Andrassy Író-szer

Szent Imre herceg, a Magyar ifjúság védőszentje. Könyörögj érettünk!

Október 23.-án Egyházközségi zarándoklaton Makkosmárián és az Anna-réti Engesztelő kápolnában imádkoztunk Egyházközségünkért, Településünkért, Magyar Hazánkért.

Elsőáldozók, felkészítők Mozsárik Györgyi és Sápiné Szabó Ildikó hitoktatók. 2025. október 5

Elsőáldozók, felkészítő Biber Gyöngyi hitoktató. 2025. október 12